Taxa poştală plătită în numerar conf. aprob. Dir. G-le P. T. T. No 120228/932

No. 12 JEAN DE LA HIRE 5 Lei

Cei trei cercetaşi

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTĂMÂNAL SÂMBĂTA

Dervişii asasini

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREŞTI

„COHORTA DE CERCETAȘI FLOREȘTI-ILFOV scoate „revista „CERCETAȘUL SATELOR" - buletin șapirografiat. „Material bogat și variat. Abonamentul pe an pentru „unități rurale 75 lei, urbane 100, cercetași și școlari „60 lei. — Abonați vă la CERCETAȘUL SATELOR, con„tribuind astfel la propagarea cercetășiei și la încura„jarea muncii COHORTEI FLOREȘTI"

Din „CEI TREI CERCETAȘI" au apărut până acum :

No. 1 La voia întâmplării
„ 2 Braț de sânge
„ 3 Țara groazei
„ 4 Boturile roșii
„ 5 Lupta dela Kasba
„ 6 Cecul de 5 Milioane
„ 7 Rebelii din țara Apașilor
„ 8 Misterul Lacului Sacru
„ 9 Cercul de Foc
„ 10 Vâltorile Cataractei
„ 11 Lupta Navală

La „CEI TREI CERCETAȘI" se pot face și abonamente în felul următor :

Pentru	10	numere	45 lei
„	20	„	80 „
„	30	„	120 „

Costul abonamentelor se trimite sau prin mandat poștal, sau se achită la ghișeele ziarului Universul.

DERVIŞII ASASINI

CAPITOLUL I.

Caravana în pericol

Soarele se înălțase abia pe cerul de un albastru profund.

Pe Nilul alb, la șase sute kilometri de Kartum, în Sudanul egiptean, un mic vaporaș era ancorat la țărm.

Deodată, doi oameni îmbrăcați în alb eșiră pe punte; după ce scoase un strigăt gutural, unul din ei sări într'o șalupă legată la partea dinapoi a vaporașului și din două lovituri de lopeți fu pe plajă.

Aci, desfăcu otgonul care lega vaporul de mal și se reîntoarse cu el pe bord; urcându-se pe punte, ajută pe tovarășul său să tragă cu o mică macara lanțul ancorei din fundul apei.

Intre timp, apăru un alt om, îmbrăcat tot în alb, dar având pe mânecă un galon subțire de aur. Acesta dete câteva ordine în limba egipteana; se auzi un zgomot și elicea începu să se învârtească. La început încet, apoi din ce în ce mai repede, elegantul vaporaș începu să urce cursul fluviului.

Cei doi marinari dispărură. Individul galonat începu să umble în sus și în jos pe puntea dindărătul coșului. Trecu un sfert de oră. Deodată se auzi un hohot de râs și de pe scara ce duce la cabine apărură o tânără fată și o doamnă cu părul cărunt.

Amândouă erau îmbrăcate în alb. Ele fură imediat urmate de un gentleman cu înfățișarea foarte distinsă, îmbrăcat tot în alb și purtând pe cap casca colonială. Acesta strigă în englezește:

— Oho! v'ați sculat amândouă odată cu soarele.

Cele două femei se întoarseră zâmbind. Cea mai tânără se aruncă de gâtul noului venit, zicând voioasă:

— Ca și d-ta unchiule.

Aceste persoane erau lordul și lady Glay cu nepoata lor miss Edith.

Ce căutau atât de departe de orice țară civilizată, dincolo de punctul cel mai meridional al excursiilor engleze în Egipt, acele persoane, care aparțineau desigur celei mai înalte aristocrații engleze ?

Se văd adesea caravane de turiști cosmopoliți, mai ales englezi, urcând Nilul până la frontiera egipteană propriu zisă, adică până la a doua și chiar până la a treia și a patra cataractă ; dar se văd mult mai rar ajungând până la a cincea sau trecând dincolo de orașul Kartum, care e atât de departe de centrele egiptene de sub influența engleză.

Acel vaporaș aparținea flotilei de apărare a orașului ; ca să fie la dispoziția unor persoane particulare, trebuia să fie vorba de persoane importante. Nu erau deci, simpli turiști.

Într'adevăr, călătoria acestor persoane avea un caracter cu totul excepțional.

Locotenentul Cecil Glay, fiul lordului, comanda un pluton de trăgători egipteni la Fascioda.

Cu o lună în urmă o telegramă vestise la Londra pe părinții săi că locotenentul fusese atins de boala somnului și că, — afară de cazul unei îmbunătățiri neprevăzute, sau a unei vindecări improbabile, — sărmanul tânăr era condamnat să moară în termenul obișnuit în asemenea cazuri : adică în trei sau patru luni...

Imediat, părinții săi hotărîseră să se ducă cu orice preț la Fasciada în tovărășia doctorului Martin, savant francez, specialist în această boală, spre a încerca să-l salveze.

Chiar dacă n'ar fi izbutit să-l smulgă din ghiarele morții ar fi putut, cel puțin, să fie lângă dânsul în ultimele clipe și să-l transporte apoi în patrie.

Cu ei venise și nepoata lor, Edith, care era logodnica tânărului locotenent.

Bine înțeles, lordul obținuse de la guvernul englez toate înlesnirile posibile pentru a efectua acea călătorie atât de lungă și de primejdioasă. Până la Kartum și din cataractă în cataractă urcaseră cursul Nilului, fie cu barca cu pânze, fie cu barcă cu motor.

Comandantul din Kartum, vestit telegrafic, se grăbi să puie la dispoziția lordului Glay un vapor din flotila de apărare a orașului. O escortă de zece trăgători sub comanda locotenentului Felton, asistat de sergentul Adams, se îmbarcase pe vapor spre a acompania pe lordul Glay până la Fascioda.

Dar cum se putea ca în împrejurări atât de dureroase,

mama și logodnica lui Cecil Glay să fie atât de vesele în dimineața aceea ?

Explicația e că la Kartum găsiseră vești despre bolnav. Starea sa era îmbunătățită și doctorul Martin, citind radiotelegrama primită din Fascioda spusese că puteau spera că se va însănătoși. Această veste ușurase toate inimile..

Astfel, încetul cu încetul vaporașul se apropia de terme-nul călătoriei și cele două femei aveau impresia că duceau scumpului bolnav vindecarea sigură.

— Era pe moarte când am plecat din Londra, zicea Edith ; la Alexandria am aflat că era mai bine ; la Kartum am aflat că boala ceda mereu cu cât ne apropiam de dânsul.

Te asigur, dragă mătușico, e puterea afecțiuni dumitale și a amorului meu care se exercită asupra lui cu mai multă eficacitate pe măsură ce ne apropiăm de dânsul.

Și tânara fată surâdea cu atâta încredere încât mătușa nu avea curajul s'o contrazică, ba chiar se lăsa și ea târîtă de acea superstiție consolatoare a nepoatei.

Iată de ce, în dimineața aceea, pe puntea vaporului se schimbară cuvinte de consolare.

Curând apăru și un al patrulea personaj, doctorul Martin, care se înclină în fața doamnelor și strângând mâna lui lord Glay ; zise, arătând cu mâna deșertul de pe cele două maluri ale Nilului Alb:

— Plăcută țară, ce ziceți ? Creată anume pentru Derviși, a căror istorie am citit-o aseară în cabina mea.

Lordul Glay surâse.

— Derviși !... Incep să nu mai cred în existența lor !

Nu poți veni în țara asta fără să nu auzi fel de fel de povestiri fantastice despre acei arabi fanatici, cari, veniți din regiunile misterioase ale Sudanului egiptean, n'au altă dorință de cât să înainteze continuu spre nord, să invadeze Egiptul, să izgonească pe străini și să supuie întreaga regiune.

Dar după revolta și masacrul petrecut acum mulți ani în urmă la Kartum, n'au mai fost văzuți.

Din când în când ziarele povestesc ce e drept că vreo caravană de turiști a fost atacată mai sus de cea dea doua cataractă, dar derviși nu se văd niciodată și eu unul cred că nu există de cât în imaginația ziariștilor.

Doctorul, un bătrân osos, fără barbă, cu părul alb, privi cu coada ochiului pe lord, cu un aer puțin cam ironic.

Și asta din pricină că acele cuvinte nu se potriveau de loc cu convorbirea pe care o avuseseră tocmai amândoi în seara precedentă, înainte de a se culca.

Nu numai că nu credea că derviși nu erau de cât un

mit, dar lordul își exprimase chiar, față de doctor, teama ca regiunile pe care le străbăteau să nu fie infestate de Dervișii.

Și teama îi era inspirată de informațiile și recomandațiile pe cari le dase comandantul garnizoanei din Kartum.

Acesta regretase că nu putuse pune la dispoziția călătorilor mai mult de zece soldați, un subofițer și un locotenent: dar garnizoana din Kartum era puțin numeroasă și tocmai din pricina zvonului despre prezența dervișilor prin împrejurimi, comandantul nu putea micșora numărul efectivului de care dispunea.

Dar, lordul plecase fără ezitare, gândindu-se că el însuși, doctorul, pilotul, cei trei marinari și cei doi mecanici ai vasului întăreau suficient escorta ca să nu aibă de ce să se teamă de un atac ; mai ales, dacă nu erau constrânși de vre-un accident să debarce pe malul Nilului.

Dacă dervișii puteau fi periculoși în câmp deschis, pericolul era mult mai mic în mijlocul fluviului.

Cu toată contrazicerea dintre cuvintele din ajun și cele actuale, doctorul nu făcu nici o obiecțiune la afirmația ilustrului său client.

Înțelegea că, în fața soției și a nepoatei sale, el nu voia să lase să se vadă teama pe care doctorul, — care o cunoștea, — i-o citea în ochi.

In momentul acela își făcu apariția pe punte locotenentul Felton urmat de sergentul Adams și de soldații săi. Aceștia trecând pe lângă lordul Glay prezentară armele și apoi se așezară pe două rânduri la babord și la tribord.

Făceau ca în fiecare dimineață exercițiile pe cari le prescrie regulamentul. Pentru miss Edith aceste exerciții constituiau o distracție de care nu se lipsea în nici o dimineață.

Dar, lady Glay făcând observația că exercițiul era mai matinal ca de obicei soțul său vru să întrebe pe locotenent care era motivul, când unul din marinari apăru în capul scării și strigă :

— Excelența voastră e servită.

Era anunțul primului dejun.

Câteși patru se scoborîră în sala de mâncare și pe când Edith întindea unt pe felioare de pâine prăjită, — atribuția ei specială, — cei doi bărbați schimbară câteva fraze inspirate de monotonia peisagiului ce se vedea prin ferestrele sălii.

Pe când se pregăteau să mănânce tartinele, o zguduitură bruscă răsturnă ceainicul și făcu pe cele patru persoane să se clatine pe scaune.

— Oho ! ce s'a întâmplat ? exclamă doctorul.

— Haidem să vedem, zise lordul.

— Ce s'a întâmplat ? întrebă el pe ofițer pe când oamenii acestuia se repezeau puțin cam în dezordine spre pro ră.

— Nu știu încă precis !

Dar comandantul vaporului care era și pilot, — omul îmbrăcat în haine albe și cu galoanele de aur, — își scoase cascheta și zise salutând :

— Excelență, ne-am lovit de un trunchi de arbore, care plutea pe apă.

— Și s'a produs vreo avarie ?

— Am trimes un mecanic și un marinar să inspecteze fundul vaporului. Vom afla numai decât.

Deoarece comandantul părea foarte liniștit, nimeni nu se îngriji de incident, și așteptară, curioși ca să afle rezultatul inspecției.

Dar liniștea nu dură mult.

Mecanicul reapăru și strigă :

— Vaporul a luat apă !

Pilotul se precipită la cârmă strigă câteva ordine și vasul, care și începuse să se aplece într'o parte se apropiă de țărm.

— Ce aveți de gând să faceți ? întrebă lordul Glay apropiindu-se de comandant.

— Să pun vasul pe nisip și să încerc să astup spărtura, dacă va fi cu putință.

— Și dacă nu va fi posibil ?

— Atunci, excelență, veți fi nevoiți să continuați călătoria pe uscat.

— Pe uscat ? exclamă doctorul Martin. Dar mai avem cel puțin o sută cincizeci de kilometri până la Fascioda ! Pentru noi bărbații nu e mare lucru, dar pentru femei...

— Dacă va fi necesar vom construi din hamacuri și bastoane două litiere rudimentare în care vor sta soția și nepoata mea și soldații le vor purta pe rând.

Lordul Glay vorbise foarte calm, căci era dintre acei oameni pe care nici o împrejurare nu-i poate turbura.

Intretimp, prora vaporașului atinse nisipul ; pilotul dete ordin și vasul se imobiliză. Apoi repezindu-se pe scară, comandantul se duse să verifice importanța avariei.

Toți călătorii erau adunați pe punte.

Sergentul Adams cu soldații săi în partea dinainte a vasului ; înapoi soții Glay, Edith și Martin formau un grup izolat la câțiva pași de marinari și de mecanici.

Toți așteptau cu curiozitate și emoție rezultatul cercetărilor.

Absența pilotului, dură un sfert de oră, în timpul căruia nimeni nu deschise gura.

Tăcerea era absolută căci apele limpezi ale Nilului se

scurgeau liniștite între cele două maluri pustii pe care dunele de nisip se înșirau, pierzându-se în zare.

Soarele deja cald se reverbera pe nisip, pe apă și pe punte.

Când reapăru comandantul, toți constatară că era extrem de palid și-și închipuiră îndată că situația era gravă. Într'adevăr, el zise cu voce surdă numai atât :

— Vaporul e pierdut. Cu mijloacele de care dispunem nu vom putea niciodată astupa spărtura produsă de trunchiul de arbore.

Peste zece minute, mașinile vor fi inundate.

Dacă Excelența voastră ne permite, vom debarca toate proviziile și obiectele mai mult sau mai puțin prețioase și vom face baloturi pe care oamenii noștri le vor transporta până la Fascioda.

Lordul Glay era stăpânul suveran.

El reprezenta acolo patria sa, Anglia, în tot ce are ea mai autoritar. Dându-și seama de răspunderea ce era pe punct de a-și lua, plecă fruntea ca spre a se gândi. Dar, caracter hotărît, nu-i trebui mai mult de două minute ca să ia hotărîrea ce se impunea :

— Să debarcăm, vom continua drumul pe uscat cu toate mijloacele de care vom putea dispune.

Debarcarea dură toată dimineața. Și atunci, se găsiră în fața unei dificultăți neprevăzute. Coletele ce trebuiau să fie împărțite între oameni trebuiau să fie cât se poate de ușoare, spre a nu îngreuna mersul sub soarele arzător. Principalul era să poată face cu maximum de repeziciune o sută cincizeci de kilometri.

Regiunea era, incontestabil, primejdioasă ; trebuia deci s'o străbată cât mai repede. După părerea lui Glay și a lui Felton, nu trebuia să se întrebuințeze mai mult de cinci zile. Ar fi fost mai bine să fi fost numai trei sau patru,

Căci una sau două mai puțin putea să-i facă să cadă în mâinile dervișilor.

Dar, ori cât de repede ar fi mers nu puteau face cincizeci de kilometri pe zi.

Sergentul Adams fu întrebat asupra greutății pe care o putea duce fiecare om.

Cu ajutorul unui cântar ce se afla pe bord se făcură baloturi de câte două zeci și cinci de kilograme, conținând obiectele indispensabile pentru cele cinci zile ce aveau să le petreacă în mijlocul unui deșert fără alte resurse de cât cele proprii.

Din fericire, n'aveau să se îngrijească de apă, de oarece mergeau dealungul fluviului.

La două după amiazi totul era gata : dar în momentul

când să plece, răsună strigătul de „cine-i" al sentinelei pe care Felton o postase la sud de tabăra provizorie.

La strigătul acela locotenentul alergă ; lordul Glay îl urmă pe când doctorul Martin rămase cu femeile.

Era o caravană de douăsprezece cămile condusă de doi oameni. Cămilele n'aveau nici o povară ; păreau o turmă pe care o duceau la păscut sau la vânzare.

Sentinela văzuse acel straniu convoi ivindu-se la douăzeci de pași de după o dună. Și când lordul și locotenentul veniră, se găsiră în fața a doi arabi urcați pe două cămile.

Chemară pe sergentul Adams, care cunoștea perfect araba vorbită în acele regiuni. Sergentul schimbă câteva cuvinte cu cei doi arabi și-apoi explică locotenentului.

— Se duc la Kartum ca să vândă cămilele.

— De unde vin ?

— Din ținutul Dar-Nuba spre vest.

Urmă o tăcere.

Lordul Glay și locotenentul examinau cu o intensă curiozitate figurile impasibile ale celor doi arabi ; li se părea că aveau un aer prefăcut și amenințător. Dar, în definitiv, explicația era plauzibilă n'aveau nici un motiv să se îndoiască.

Pe de altă parte acei doi oameni singuri nu prezentau nici un pericol.

Lordul Glay avu o idee, care-i risipi orice îngrijorare.

— Adams ! De oarece se duc să vândă cămilele la Kartum e un adevărat noroc pentru ei că au trecut pe aci, căci eu sunt dispus să le cumpăr zece cămile.

Vor ajunge ca să ne transporte pe toți, astfel, vom parcurge în patru ore drumul ce avem de făcut. Și-apoi, în cazul unui atac din partea dervișilor, chiar de-ar fi mult mai numeroși de cât noi repeziciunea acestor animale ne-ar putea salva.

— Cum vrea Excelența voastră ! zise sergentul.

Și începu să vorbească iarăși cu arabul cu care vorbise de la început. După un schimb de cuvinte care dură zece minute Adams se întoarse spre lord și îi zise :

— Consimt să le vândă, excelență.

Chestiunea prețului nu importa pe Glay. Plăti fără să discute în bilete de bancă, suma exorbitantă pe care o ceru arabul. Sergentul apucă de căpăstru pe cele zece cămile și le duse spre tabără.

Cei doi arabi făcură câteva salamalecuri ceremonioase lui Glay și locotenentului și dând pinteni cămilelor dispărură iute îndărătul dunelor de nisip din spre sud.

— Ciudat, observă lordul Glay, oamenii ăștia mi-au făcut o impresie foarte urâtă. Mi-au dat parcă o presimțire.

Sunt mulțumit că am cămilele, dar în acelaș timp aș fi preferat să nu-i fi întâlnit.

Locotenentul nu răspunse, mulțumindu-se să dea afirmativ din cap, încruntând sprâncenele.

După o jumătate de oră, șei improvizate din covoare și cuverturi, fură puse în spinarea cămilelor. Cele destinate soției și nepoatei lordului fură confecționate cu multă îndemânare de soldați care le făcură și spătare cu ajutorul unor perne.

Cămilele îngenunchiară ca să-și primească povara ; și la comanda lordului Glay toate se ridicară.

Micul vapor fu lăsat în voia destinului său și caravana porni, îndreptându-se în grabă spre sud urmând pe cât și era cu putință malul Nilului.

In capul caravanei erau lordul Glay, doctorul și locotenentul ; imediat după ei veneau lady Glay și miss Edith, singurele care nu erau obișnuite cu acest mod de locomoțiune.

Lordul Glay, în numeroasele sale călătorii, avusese prilejul să se servească de cămile al căror mers la pas și mai ales în trap dă impresia ruliurilor unei nâvi purtată de valuri.

Cât pentru oamenii din echipaj și soldații, ei erau de mult obișnuiți cu „corabia desertului" și nu simțeau nici un rău.

Cele două femei însă, fură foarte incomodate timp de câteva ore. Dar, stomacul lor sfârși prin a se obișnui și căutară să se așeze cât mai bine în șea.

Nici un incident nu turbură, nici nu încetini drumul până la apusul soarelui.

Mulțumit de această primă etapă care i se păru suficient de lungă, lordul Glay ordonă oprirea. Hotărî să poposească până la răsăritul lunii, puțin după miezul nopții.

Și pe urmă, profitând de lumina lunii și de răcoarea nopții puteau face o etapă mai lungă și fără întrerupere până la unsprezece dimineața.

Se scoborîră de pe cămile și întinseră pânzele corturilor pe care le aduseseră de pe vapor.

Marinarii se apucară să gătească mâncarea, căci din moment ce nu mai fuseseră nevoiți să se preocupe de greutate, nu neglijaseră nimic spre a face voiajul mai comod.

Pe când se pregătea prânzul, lordul Glay, lady Glay, miss Edith, doctorul și locotenentul se urcară pe o înălțime pietroasă care se ridica vertical deasupra malului Nilului.

Făcură acea mică ascensiune mai curând ca să-și desmorțească membrele de cât ca să exploreze împrejurimile.

Dar, pe când stând nemișcați acolo sus, priveau imen-

sul cer umplându-se de stele și întunerecul năpădind zarea un strigăt lugubru răsună în văzduh.

Toți tresăriră până și lordul și locotenentul.

Și, instinctiv, Edith apucă brațul mătușei sale, care se agăță și ea de al bărbatului său.

— Ați auzit ? murmură tânăra fată.

— Se putea să n'auzim !

In tăcerea desertului, strigătul se urcase, sinistru, până la un diapazon ascuțit, care n'avea nimic omenesc în el.

Infiorându-se de răcoarea serei, toți ascultau, aproape dorind ca strigătul lugubru să se mai repete.

Acea dorință mută fu imediat împlinită ; strigătul răsună a doua oară, mai surd și mai îndepărtat, mai sinistru, lugubru și dureros.

— Oh ! unchiule, ce poate să fie ?

— Nu știu.

Și întorcându-se spre locotenent adăogă :

— D-ta știi, Felton ?

— Nu ! răspunse simplu tânărul ofițer.

— Totuși, d-ta ai mai străbătut aceste ținuturi ai fost la Fascioda și te-ai înapoiat de două ori, dacă nu mă înșel ?

— Da, Excelență și tocmai de aceea, comandantul din Kartum mi-a dat comanda escortei dv. Dar, n'am auzit nici odată un astfel de strigăt.

Noaptea în acele regiuni tropicale urmează după zi aproape fără crepuscul.

In cele câteva minute ce trecuseră între primul strigăt și al doilea, ultimile licăriri ale soarelui se stinseseră și sclipirea stelelor nu era încă destul de puternică spre a risipi întunerecul ce începuse să se lase în jur.

Toți se strânseră instinctiv unul lângă altul, văzând urcându-se acel întunerec umed din preajma Nilului și așteptară un al treilea strigăt.

Dar, de data asta, așteptarea fu zadarnică.

Cât timp mai rămaseră acolo, tăcerea nu mai fu turburată de nimic anormal. Nu se auzeau de cât diversele zgomote ce veneau din spre tabără.

— Să ne scoborîm ! zise brusc lordul Glay.

Intinse mâna soției sale, de al cărei braț se agățase Edith și câteși trei scoborîră colina.

Indărătul lor rămaseseră doctorul și locotenentul, cari scrutau întunerecul, ca și când s'ar fi așteptat să se ivească oameni sau fiare sălbatece.

Dar, se înapoiară în tabără, fără ca nici unul să fi putut explica acele strigăte care-i înfiorase.

— Adams, întrebă lordul pe sergent întâlnindu-l în pragul cortului, ai auzit ?

— Un strigăt, excelență.

— Da, un strigăt repetat de două ori, la interval de câteva minute.

— Da, Excelență, l-am auzit.

— Și, știi ce e ?

— Nu, Excelență.

— Nici unul din oamenii dumitale nu știe ?

— Nici unul, excelență. I-am și întrebat.

Lordul nu putea, fără să-și compromită demnitatea, exprima sergentului reflexiile ce i le sugerase acest caz straniu.

Intră în cortul celor două femei și se așezară câteși trei în jurul mesei pe care o pregătise marinarul de serviciu.

Puțin după aceea, intrară doctorul și locotenentul. Ei se așezară la un semn al lady-ei Glady, și un marinar aduse un castron de aluminiu plin cu supă.

Voia tocmai să-l pună pe masă, când, brusc, toți commesenii se sculară și marinarul lăsă să scape o exclamație involuntară.

Pentru a treia oară strigătul lugubru, strigătul sinistru răsunase în noapte și acum părea că era aproape de cort, ceva mai departe de marginile taberii.

CAPITOLUL II

Atacul dervișilor

Ceeace avea să mire în cel mai mare grad pe călători fu liniștea absolută în care trecu noaptea aceea începută în mod sinistru și atât de misterios.

Toate precauțiunile fuseseră de altminteri luate de locotenentul Felton.

El împărți pe oamenii lui în două plutoane, care făcură de gardă pe rând, unul până la zece și altul de la zece, la răsăritul lunei. Și oamenii fiecărui pluton fură așezați ca sentinele în jurul taberii pe o rază de două sute de metri.

Nici el, nici sergentul nu se culcară ; și, fără răgaz făcură mereu înconjurul când al unei santinele când al alteia. In modul acesta i-ar fi fost imposibil chiar unui beduin îmbrăcat în negru și târându-se pe pământ să treacă printre santinele ca să pătrundă în tabără, fără să fie văzut de unul din ei.

Și fantasticul strigăt nu se mai auzi.

Când luna se ivi la orizont ca un semicerc gălbui, Felton urmând ordinele primite, se duse de sculă pe doctor și pe lord care dormeau într'un mic cort așezat deacurmezisul intrării

celui mare unde se găseau cele două doamne. Lordul Glay se însărcină să le scoale.

In zece minute tabăra fu ridicată și când totul fu încărcat în spinarea cămilelor și persoanele urcate în șea se adoptă o ordine de marș care să puie cât mai la adăpost pe cele două femei.

La câțiva pași înaintea lor, lordul și doctorul ; la cincisprezece pași în urmă pilotul, mecanicii și marinarii ; de jur împrejur, formând un cordon protector cei zece soldați înaintau în ordine regulată continuu menținută de Felton și de Adams, cari mergeau de la avangardă la ariergardă și de la stânga la dreapta.

Terenul puțin accidentat cu numeroase dune de nisip permiteau să se menție acea ordine, fără să fie nevoie s'o schimbe la fiece pas.

Printr'un exces de precauțiune lordul Glay încredințase soției sale un revolver încărcat.

Intr'adevăr, în cazul unui atac din partea unei bande superioare ca număr ; în cazul tragic când escorta, lordul și ofițerul ar fi fost uciși sau răniți ; în cazul însfârșit, în cari Edith și lady Glay ar fi fost pe punctul de a cădea în mâinile banditilor, fără șanse de scăpare, lordul Glay putea muri liniștit ; știa că nici soția sa, nici nepoata n'ar fi căzut în mâinile fanaticilor arabi.

A deveni prizonierele dervișilor era pentru femei, mai mult chiar de cât pentru bărbați o soartă mai grozavă de cât moartea....

Cu toată îngrijorarea trezită în suflete de acele strigăte, drumul fu efectuat fără incidente până la răsăritul soarelui.

Și, cum se întâmplă totdeauna, apariția astrului radios reda puțină liniște și încredere, risipind teroarea instinctivă favorizată de întunerec, când cazul așteptat, cazul temut se produse fulgerător.

Dindărătul unor coline la o distanță de vreun kilometru spre dreapta se văzu ivindu-se un șir de călăreți, a căror îmbrăcăminte unduia în mers ; toți aveau turbane roșii.

Nu încăpea îndoială.

— Stop ! zise lordul Glay cu voce calmă : dervișii !

El fusese în război pe vremuri cu acel Gordon, care fusese apoi asasinat la Kartum.

Incă din timpul nopții prevăzuse faptul, care se producea acum.

Și, stabilise, în principiu, împreună cu locotenentul formația ce trebuiau să ia în caz de atac.

Aveau să aștepte atacul spre a se apăra și, dacă era cu putință, spre a ataca.

Dar în cazul de față, nu putea fi vorba de fugă. Dervișii tăiau drumul spre Fascioda.

Fără un strigăt, fără un cuvânt, la un gest al lordului, ofițerul scoase sabia, care sclipi la soare și, la acel semnal, caravana se opri.

Femeile coborîră de pe cămile.

Marinarii și soldații scoborîră și ei, formând o barieră circulară cu cămilele îngenunchiate.

In jurul acelei prime întăriri, îngenunchiară și celelalte animale.

Astfel, erau două bariere înăuntrul cărora erau refugiate cele două femei.

In dărătul cercului mai mare toți bărbații îngenunchiară cu carabinele în mână și fața spre deșert. In spate mica trupă era apărată de apa Nilului ; pe acolo nu putea veni nici un derviș. Iar în față, eșind de după colina ce se ridica între două dune, șirul de călăreți se lungea încetul cu încetul. Puteau să-i numere unul câte unul pe când apăreau.

După cinci minute, lordul Glay numărase o sută douăzeci. Mai eșiră alți șase. Fură ultimii.

La început s'ar fi crezut că dervișii nu văzuseră caravana.

Intr'adevăr, continuau să meargă de la nord la sud unul după altul, în flancul călătorilor și depărtându-se în mod simțitor.

— Felton, zise lordul Glay ofițerului, afară numai dacă n'au intenția să execute îndărătul acelor dune din dreapta noastră o mișcare menită să ne înconjoare pe mal, nu înțeleg ce vor să facă Parcă se depărtează ca și când nu ne-ar fi văzut.

— Nu m'aș mira, zise locotenentul, poate că vor, — în ce mod, nu ghicesc, — să-și dea seama câți suntem, înainte de a ne ataca.

De obicei, după câte am aflat de la camarazii mei, cari au avut deafface cu dânșii, se strâng într'un careu, înaintează în galop, se risipesc când caii și-au luat bine vânt și se năpustesc ca niște vulturi asupra prăzii.

— Chiar așa, zise doctorul. Am citit alaltăeri seară, și sunt atât de fanatici, au atâta dispreț de moarte, că nu se dau niciodată înapoi apropiindu-se până ce se înfig singuri în baionete.

— Tocmai. Când se găsesc în fața unui grup echivalent cu al lor, mulțumită poziției sau armelor superioare, se lasă să fie uciși până la ultimul.

Dar dacă au deafface cu o trupă mai puțin numeroasă, cum ar fi cazul astăzi, primii, cari galopează în frunte se lasă să fie uciși, dar ceilalți trec.

— Și asta înseamnă, zise Felton, că dacă ne atacă, suntem pierduți.

Toată problema constă în aceasta : dervișii vor ataca, sau, nevăzând caravana, sau ocolind-o din pricină că li se pare prea puternică, sau fiindcă aveau alte ocupații aiurea, vor trece fără a se opri.

Timp de câteva minute fiecare se întrebă, fără ca vreunul să găsească un răspuns ; pe când stau mereu îngenunchiați în dărătul cămilelor, privind acea linie îndepărtată albă și roșie.

Dar, brusc, soluția acestei probleme le apăru.

La un ordin al capului lor de sigur, dervișii se opriră.

Se văzură caii tropăind pe loc cu fața întoarsă spre Nil ; apoi, conduși, de călăreți se strânseră într'o massă compactă făcând pe nisipul cenușiu, colorat în roz de soarele ce se ridica, o imensă pată albă având la margine o dungă roșie, iar dedesubtul ei petele negre formate de cai.

Și atunci, strigătul, strigătul din ajun, strigătul sinistru, lugrubu și amenințător spintecă iarăși văzduhul. O singură voce îl scoase.

Dar o sută de voci îl repetară împreună.

La acel semnal toată caravana se puse în mișcare și ca un ciclon, ca o avalanșă se rostogoli spre englezi.

Atunci se auzi glasul calm al lordului comandând :

— La cincisute de metri... foc !

Impușcăturile răsunară și se văzură acele păsări albe rostogolindu-se la pământ ; dar alții treceau pe deasupra lor și avalanșa își continua mersul vertiginos.

Englezii continuau să tragă. Nu era greu de țintit în acea massă compactă care fugea. Dar la vreo sută cincizeci de metri de primul cerc de cămile grupul se desfăcu și dervișii se risipiră.

Impușcăturile deveniră mai puțin intense, căci fiecare trăgător trebuia să-și aleagă ținta, să urmărească pe călăreț în salturile sale și să tragă în clipa prielnică.

Dar, englezii aveau ochiul sigur și în timpul celor două minute care urmară după risipirea dervișilor, vreo douăsprezece dintre aceștia căzură.

Dar, vai, mai rămâneau încă atât de mulți !

Ajunseră la zece metri.

O clipă după aceea caii lor săreau peste cămile și recădeau în mijlocul primului cerc.

— Inapoi ! strigă lordul.

La acel semnal apărătorii trebuiau să se retranșeze îndărătul celui deal doilea cerc ca să apere până'n ultima clipă pe cele două femei.

E ușor de închipuit teroarea acestora.

Lady Glay strângea în braţe pe tânăra fată, care, extrem de palidă, cu ochii dilataţi mai mult de furie decât de spaimă, privea dervişii luptând corp la corp cu trăgătorii.

In mâna dreaptă lady Glay strângea convulsiv revolverul pe care i-l dăduse soţul său şi nu-şi lua ochii dela acesta, murmurând printre buzele livide :

— Dacă el cade, omor pe Edith şi mă omor şi pe mine.

Deodată figura lui Edith se transfigură ; ochii avură o privire transportată.

Ce vedea ? Spectacolul ce-l oferea lupta nu putea produce un asemenea extaz. Murmură :

— Cecil, Cecil, dacă mor, simt că vei veni curând după mine.

In acelaş moment lady Glay scotea un ţipăt teribil.

Lovit în frunte de sabia curbată a unui derviş, lordul Glay se prăbuşea la picioarele ei.

Se plecă asupra lui, avu puterea să-l întoarcă, îi puse mâna pe corp şi murmură :

— Mort !

Se ridică.

Şi privindu-şi nepoata cu o privire de nebună, ridică revolverul şi i-l apăsă pe frunte.

Dar, înainte de a fi apăsat pe trăgaci, un derviş trecând ca o furtună o lovi cu crupa calului şi o răsturnă. Glonţul porni şi pătrunse în pântecele calului sub care lady Glay căzuse în acel moment.

Un alt derviş, venind în sens contrariu, se plecă în şea şi cu îndemânarea specială a călăreţilor deşertului, prinse pe Edith de talie cu braţul stâng şi o răpi...

In galop, calul trecu printre cele două cercuri de cămile, care de altminteri se ridicaseră în picioare şi începuseră să fugă în toate părţile.

Şi cu o neasemuită oroare Edith se văzu dusă dealungul câmpului de luptă de un derviş care urla triumfător.

CAPITOLUL III

Ce găsi Marius

Pe când acestea se petreceau pe malul Nilului, spre sud-vest, la douăzeci de kilometri de acel loc, se desfăşura o scenă mai calmă.

Avea drept teatru una din acele oaze atât de rare care pentru călătorul pustiului sunt o încântare ce nu se poate uita.

Se compunea din vreo douăzeci de palmieri în jurul unui izvor de apă care şerpuia printre trunchi şi se pierdea la o sută de metri de acolo în nisip.

In jurul acelui izvor, în momentul în care soarele își aș-vârlea printre frunze lungile sale sulițe de aur, mai mulți oameni, în picioare, sau în genunchi, răzând și glumind între ei, își făceau tualeta de dimineață. Unii erau de rassă albă, alții de rassă neagră.

— Mii de pipe! strigă un alb, iată un cabinet de tualetă cum nu se găsește nici la Roma, nici la Geneva, nici chiar la Milano. Și își vârâ capul zburlit în apa rece și limpede a izvorului. Aceste cuvinte și acentul cu care fură rostite nu lăsau nici o îndoială asupra identității aceluia care le rostise. Era Marius Colombo, cercetaș din Italia. Și ceilalți doi albi erau Raimond Balsan și Jan Maria Callega, zis Jan Bart, ceilalți doi cercetași.

Ce căutau în plin Sudan egiptian?

Veneau dela lacul Tanganyka, unde sosiseră după o serie de aventuri extraordinare. Plecaseră la început din Massaua; străbătuseră în zbor centrul Africei, ducându-se în Congul francez, la Brazzaville, unde fuseseră foarte bine primiți și unde-și lăsaseră aeroplanul. Și de acolo merseseră cu piciorul până la lacul Tanganyka.

La început planul lor fusese să se ducă la Zanzibar, străbătând în linie dreaptă Africa Orientală germană.

Dar, la câțiva kilometri de lac întâlniseră o misiune anglo-germană, care urcând spre nord, se ducea să exploreze regiunile încă necunoscute din Uganda, mai sus de lacul Victoria Nyanza.

Jan Bart, care știa puțin englezește vorbise cu comandantul expediției; și cei trei cercetași primiseră invitația acestuia de a explora cu dânșii curioasa regiune a Ugandei. Raimond spunea:

— De oarece facem înconjurul pământului și nu suntem grăbiți vom urca spre Abisinia și ne vom îmbarca la Gibut spre a ne duce în India în loc de Zanzibar.

Dar se întâmplă că Uganda era în stare de război; toate triburile din acea țară se masacrau între ele.

Cei trei cercetași erau sătui de luptele cu negri, căci în tot timpul călătoriei lor prin Congo nu avuseseră de cât de astea.

Lăsară deci pe expediționarii anglo-germani să încerce să pacifice acele treburi și continuară singuri, să urce spre nord spre a atinge Nilul alb la Fascioda și a trece apoi de acolo în Abisinia.

Se opriseră câteva zile la Fascioda, unde locotenentul care comanda postul englez și pe care-l cunoșteau încă de pe timpul, când, venind din New-York mergeau spre Massaua, deși bolnav, îi primise cu multă curtuozie.

Și cei trei cercetași părăsind Fascioda păstrau un senti-

ment de vie gratitudine și simpatie pentru locotenentul Cecil Glay.

Timp de câteva zile scoborîră cursul Nilului Alb. Apoi, malurile devenind din ce în ce mai abrupte și puțin prielnice unei călătorii repezi, se depărtaseră de ele mergând spre interior, cu intenția de a tăia drept spre est, de a trece Nilul albastru, de a intra în Abisinia urcând din nou cursul fluviului și îndreptându-se spre Addis-Abeba, care e capitala acelei țări, cea mai civilizată dintre țările africane guvernate de indigeni.

Bine înțeles, cercetașii nu erau singuri.

Erau escortați de purtători negri, conduși de un soldat abisinian numit Zomba, care era de multă vreme în serviciul lor.

In dimineața aceea toată compania era bine dispusă.

Noapte liniștită, somnul neturburat, bucuria de a se deștepta în mijlocul naturii luminată de primele raze ale soarelui, toate acestea contribuiau să facă pe cei trei cercetași să uite tragicile orori ale unui trecut recent și să le insufle speranța că traversarea Africei se va sfârși în mod favorabil pentru planurile lor de viitor.

In momentul în care Marius se amuzase să compare acea cază cu cabinetele de tualetă din principalele orașe ale Italiei. Raimond și Jan Bart trăgeau tocmai pe nas apa limpede pe care o țineau în pumni.

Așa că nu răspunseră imediat. Dar, după ce-și șterseră, obrazul cu unicul prosop făcut dintr'un burnuz, răsseră amândoi și Raimond murmură :

— Ești extraordinar Marius !

Intretimp, Zomba și cei treizeci de negri își terminaseră tualeta mult mai sumară. Și Zomba în uniforma lui de soldat eritreu destul de uzat dar de o curățenie meticuloasă, și ceilalți negri îmbrăcați mai primitiv cu o fâșie de pânză albă în jurul coapselor și o bluză din același material de culoare albastră se ocupau cu refacerea baloturilor desfăcute în ajun, cu strângerea cortului și cu încărcarea diverselor colete în spinare.

Toți purtau o pușcă în bandulieră și o baionetă atârnată la brâu.

Zomba, mai avea și un browning și o secure. Cât pentru cei trei cercetași aveau credincioasa lor carabină, browningul, adus din America, securea tăioasă și o cartușieră bine garnisită.

Pe când Raimond supraveghea formarea coloanei, trecând în revistă pe fiecare purtător, pe când Marius fredona o cantonetă milaneză, ștergând o pată de rugină ce se forma se în timpul nopței pe teava carabinei. Jan Bart cu bărbia

în mâini și întins cu fața în jos pe pământ examina o hartă mare desfăcută în fața lui. Și strigă deodată :

— Ei ! amicii mei, suntem la trei sute de kilometri de locul unde Nilul albastru formează granița abisiană; mergând toată ziua spre nord-est, trebuie să întâlnim un mic fluviu ; vom urca cursul acestuia până într'o regiune muntoasă. Aproape de izvorul lui vom urca o creastă de munte și pe versantul opus vom găsi alt râuleț care se varsă în Nilul albastru chiar în punctul prin care am hotărît să intrăm în Abisinia.

Deci pe tot parcursul drumului ce-l mai avem de făcut prin Sudanul egiptean, nu vom duce lipsă de apă.

— Trei sute de kilometri, observă Raimond, avem deci șapte zile de mers.

— Și vom străbate țara scilluchilor zise Jan Bart.

— Scilluchii, mii de trăsnete ! întrebă Marius, cine mai sunt și ăștia ?

Jan Bart care avea întinse cunoștințe geografice și afară de asta, luase dela ofițerii italieni din Massaua toate informațiile necesare cu privire la ținuturile africane ce aveau de străbătut, răspunse :

— Scilluchii, dragul meu sunt niște diavoli negri înzestrați cu o forță herculeană și trăesc complect goi în stare sălbatecă. Se găsesc câțiva mai civilizați pe malurile Nilului Alb în apropiere de Fascioda.

— A ! strigă Marius. Nerușinații aceia pe cari i-am văzut la Fascioda erau scilluchii ?

— Da, dar nu sunt de ajuns spre a-ți da o idee de ceeace sunt ceilalți rămasi în stare completă de sălbăticie.

Se pare că distracția lor de căpetenie, la sărbători, constă în a se bate între ei de la un sat la altul și să încerce care e cel mai îndemânatec dintre ei în stare să lovească un om cu săgeata de la cea mai mare distanță.

— Plăcută distracție ! zise Raimond, zâmbind.

— Ehe ! zise Marius, dacă ne iau drept țintă, le vom arăta că gloanțele noastre ajung și mai departe decât săgețile lor.

— Să sperăm continuă Raimond, că scilluchii, dacă-i întâlnim, ne vor lăsa în pace; am început să mă satur de această Africă în care suntem mereu constrânși să ucidem, dacă nu vrem să fim uciși.

In definitiv, facem înconjurul pământului ca să mergem la vânătoare, iar nu la război.

— De !... când ești în horă trebue să joci ! observă Marius.

— Nu zic ba ! întrerupse Jan Bart împăciuitor, dar în fond....

Vocea sa deveni gravă, ochii albaștri avură o expresie melancolică și adăogă :

— Dar, în fond, luptând mereu am putea cădea și noi într'o zi ! Să nu uităm că John Rock, tovarășul nostru, venit cu noi din America, doarme somnul de veci pe malul apusean al lacului Tankanyka !

— Și să nu uităm, continuă Raimond cu glasul mișcat, că avem în Italia părinți iubiți cari urmăresc cu gândul călătoria noastră, așteaptă vești de la noi din toate țările pe unde trecem și de unde le putem trimite ; și că acești părinți nu s'ar consola niciodată, că au consimțit la plecarea noastră, dacă scrisorile pe cari le putem trimite din când în când le-ar aduce știrea morței unuia din noi !

După aceste cuvinte, tăcură câte și trei. Dar, erau prea tineri, prea plini de viață, cu sângele prea arzător ca să rămâie mult sub o impresie de melancolie.

Și după obiceiu când era vorba de risipit o impresie rea, Marius fu primul care o învinse :

— Mii de pipe ! atunci să pornim la drum și să ne silim s'ajungem cât mai repede în India, unde sper vom avea de afaceri numai cu tigri și nu cu oamenii.

Jan Bart strânsese harta și toți erau gata.

Cei trei cercetași, ca de obicei, porniră în fruntea coloanei, al cărui centru era format de cei treizeci de purtători, iar ariergarda de Zomba. Și, după ce Jan Bart consultă busola porniră în direcția indicată de dânsul.

Oaza era foarte mică; aproape imediat se pomeniră în plin deșert. Era o imensă întindere de nisip, dar nu nisipul cenușiu sau alb care formează plajele oceanului, ci un nisip roșcat amestecat cu pietriș; iar altă parte a pustiului se compunea din pământ tare pe care erau presărate tufișuri mărunte și ierburi aromatice uscate.

Configurația solului era formată din dune rotunjite una după alta, ca valurile unei mări care ar fi rămas deodată în nemișcare.

Spectacolul era de o monotonie apăsătoare ; soarele răspândea o lumină orbitoare pe care reverberația nisipului o făcea adesea insuportabilă.

Când nu bătea vântul, în aer plutea un suflu de metale în fuziune ; dar când sufla o briză capricioasă, care se învârtea în loc, sau venea din depărtările pustii, nori de nisip impalpabil umpleau atmosfera, voalau soarele și cerul, împrăștiind peste tot o culoare roșiatică și călătorii aveau impresia că merg printr'un val de fum care târa nori de cenușă.

Toată dimineața, caravana trecu prin alternative de calm și de vânt căci nimic nu e mai capricios decât atmosfere din acele regiuni.

Vântul se ridica brusc, venind cine știe de unde bătea, într'un sfert de oră în cele mai variate direcții și, deodată, se lăsa brusc, fără nici o cauză aparentă.

Dar, atât albii cât și negri erau învățați cu schimbările atmosferei : nu se sinchiseau, îndurându-le cu resemnare.

Și înaintau repede, în pas cadențat, fie că sufla vântul sau că ardea soarele, în mers totdeauna egal și neîntrerupt.

Uneori, — pentru câteva minute, — se separau; unul fusese atras de o plantă, altul de vre-o accidentație a terenului, altul de vreun mic animal ce fugea printre tufișuri. Din când în când, Jan Bart consulta busola și harta geografică, și supraveghea mersul coloanei spre a nu pierde direcția stabilită.

Mergeau de vre-o oră, când Marius, văzând în stânga la vre-o sută de metri de acolo un fel de iarbă roșiatecă al cărei aspect îl intrigă, se separă de ceilalți.

Și cum caravana intra tocmai între două dune destul de înalte, o pierdu imediat din vedere.

Dintr'o privire studiă terenul, văzu că nu avea altceva de făcut decât să ocolească duna din stânga spre a ajunge coloana și, absolut liniștit, se îndreptă repede spre ierburile care-l interesaseră.

Se plecă și culese un smoc de iarbă, era un fel de ferigă aromatică extrem de subțire și capricios crestată.

— E foarte frumoasă, mii de pipe ! zise Marius punându-și o rămurică la butonieră.

Și privind mereu acea iarbă a cărei culoare vie contrasta atât de plăcut cu monotonia solului, își continuă drumul. Din când în când se pleca spre a examina mai deaproape o iarbă mai deosebită de celelalte.

Deodată atenția îi fu atrasă de ceva strălucitor, care era ascuns într'un smoc de iarbă.

Întinse mâna, îl luă și scoase o exclamație de profundă stupoare.

— A ! la naiba ! la asta nu mă așteptam ! Și se uită deaproape la obiectul găsit. Un obiect cu adevărat neașteptat în singurătatea deșertului Sudanului!

Un lanț de aur de care atârna un medalion cu capace pe care erau gravate două litere.

— E. C. ! citi Marius cu un ton uimit. Dar păli și mâinile care strângeau bijuteria avură un tremur ușor. Dosul medalionului era mânjit de sânge.

— Dar, sângele ăsta e încă proaspăt ! bâlbâi el.

Privi sângele câteva secunde apoi ștergând medalionul cu dosul bluzei îl luă între arătătorul și indexul de la amândouă mâinile și-l deschise. Medalionul conținea pe fețele sale interioare două portrete.

Unul reprezenta pe o tânără fată cu ochii și gura su-

răzătoare. Părul frumos ondulat, părea să fie blond. In prejurul gâtului svelt și rotund avea un guleraș de dantelă albă.

Dacă prima fotografie îi plăcuse mult lui Marius, a doua îl uimi mai mult chiar decât descoperirea medalionului.

— Locotenentul Cecil Glay ! Mii de pipe ! Ce înseamnă asta ?

Se bătu pe frunte cu mâna stângă pe când cu cea dreaptă strângea medalionul.

Am găsit ! Locotenentul ne spunea că-și așteaptă părinții și logodnica și pe logodnică o cheamă Edith. Edith, Cecil, chiar așa ! Și-apoi, portretul ăsta e al lui ! E el și ea, nu mai încape îndoială !

Privi iarăși medalionul, îl întoarse și pe o parte și pe alta, trecu lanțul printre degete și constată că-i rămăsese puțin sânge pe vârful lor.

Și lanțul era plin de sânge pe alocurea.

— Dar, atunci i s'a întâmplat ceva tragic acelei tinere.

Ținând în mâna dreaptă medalionul, se plecă să examineze nisipul din jurul tufișului de iarbă în care găsise obiectul.

Și văzu deslușit urmele potcoavelor unui cal adânc înfundate în terenul mobil. După felul cum erau așezate se putea deduce că animalul galopase de la nord-vest spre nord-est și că venea din direcția Nilului.

Presimțind tragicul mister, Marius nu ezită.

Scoase din teaca de piele revolverul și trase trei focuri în aer.

Era semnalul cu care cei trei cercetași se chemau între ei, când erau despărțiți. Nu trecură nici cinci minute și pe culmea dunei ocolite de Marius, apărură Raimond și Jan Bart.

— Opriți oamenii ! strigă Marius. Lăsați-i sub supravegherea lui Zomba și veniți aici amândoi.

Bine înțeles Raimond și Jan Bart se grăbiră să-i împlinească dorința.

După câtva momente erau în curent cu descoperirea și cu ipotezele ce se puteau trage.

— Nu mai încape îndoială ! conchise Raimond. Caravana din care făcea parte tânăra fată a fost atacată de Schi lluchii.

— Sau de dervișii, cari infestează această regiune, zise Jan Bart.

— După părerea mea, zise Marius, un scilluc sau un derviș a răpit pe tânăra fată, și a trecut cu calul pe aci. Printr'o mișcare bruscă sau intenționată ea și-a desfăcut lanțul de la gât, lăsându-l să cadă la pământ.

— Exact ! aprobă Jan Bart.

— Nu putem lăsa să se petreacă așa ceva fără a interveni, zise Raimond.

— Vezi bine ! adăogă Marius.

— Da ! zise Jan Bart ; dar noi suntem pe jos și răpitorul e călare.

— Ei ! observă Marius. Un cal nu galopează fără să se oprească.

Trebuie să presupunem că în momentul în care scilluchii sau dervișii au atacat caravana englezilor, caii lor parcurseseră deja o distanță lungă, și uitativă ce înfundate sunt urmele copitelor și ce apropiate unele de altele. Asta dovedește că animalul trebuie să fi fost obosit. Pe de altă parte sângele era încă umed când l'am șters cu mânica ; priviți !

Și ridicând brațul drept, arătă urma de sânge.

— Adevărat ! afirmă Raimond.

— Atunci zise Jan Bart poate să fie... cât ? să zicem zece minute, un sfert de oră de când omul acela a trecut pe-aci.

— Vreți să vă spun părerea mea ? întrerupse, brusc, Marius. Să lăsăm pe Zomba și pe oamenii noștri acolo unde se găsesc și să mergem cât mai repede pe urmele calului. Suntem bine înarmați și, nu văd alte urme : asta înseamnă că răpitorul e singur.

Până ce nu se va întâlni cu complicii săi avem un mare avantaj asupră-i, de oarece osteneala calului îl va sili să se oprească, iar noi avem destul timp ca să-l ajungem.

— In orice caz, zise Raimond, trebuie să încercăm.

Chiar dacă n'am cunoaște pe locotenentul englez, n'am putea lăsa pe o tânără fată, ori cine ar fi ea, prada unui scilluc sau a unui derviș. Cu atât mai mult, cu cât medalionul dovedește că ea e logodnica acelui ofițer, care ne-a primit atât de bine la Fascioda și pentru care nutrim sentimente de prietenie și de recunoștință.

Aceste cuvinte exprimau sentimentele a câteșitrei, Raimond se repezi pe dună, ajunse pe Zomba îi dete ordinele necesare ca să poposească într'un loc apărat de tranșee construite în grabă în nisip și să aștepte acolo întoarcerea lor.

Negrii erau înarmați, puteau deci, la nevoie să se apere, dac'ar fi fost atacați.

Zomba promise să ia toate precauțiunile pentru siguranța oamenilor și a bagajelor.

Raimond se întoarse repede și cu pași repezi, cei trei cercetași se îndreptară spre sud-est luându-se după urmele calului.

CAPITOLUL IV.

Strigătele în noapte

Și cei trei tineri merseră toată dimineața, fără răgaz, fără odihnă, fără șovăire.

Preocupați de urmărire, nu se gândiseră însă să-și ia cât de puține provizii de gură.

Și la amiazi li se făcu foame, de oarece chiar în viața aceea aventunoasă păstraseră obiceiul de a mânca la ore fixe.

— Mii de pipe ! ce idioți am fost ! Trebuia să ne luăm ceva de mâncare și de băut ! Mie unul mi-e sete si mi-e foame. strigă Marius.

Raimond afirmă și el :

— Și mie !

— Dar mie !... adăogă Jan Bart.

— Dar, nu ne putem opri și apoi, nu ne-ar folosi la nimic. Pe-aci nu e nici vânat nici vre-un izvor de apă și nici cel puțin o baltă.

Trebuie să mergem înainte, vom mânca îndată ce vom ajunge pe individ, care desigur că are provizii la dânsul.

Erau cuvinte înțelepțești, niciunul nu le contrazise și își urmară calea ; dar din ce în ce mai anevoie. Foamea, mai treacă ! Dedați cu toate privațiunile puteau rezista și douăzeci și patru de ore fără să mănânce; forțele nu le scădeau pentru atâta lucru.

Dar, setea, era altceva !

Aveau, ce e drept, câte și trei, atârnată la brâu câte o sticluță, dar era plină cu coniac... Și să bei coniac când ți-e sete și foame, e ca și când ai turna gaz pe foc. Se feriră deci de a-și apropia buzele de el. Și, silindu-se să uite chinurile setei, mergeau sub soarele arzător, ținându-se cu încăpățânare de urmele mereu vizibile ale calului.

O constatare făcută pe la amiazi le dase o speranță, care-i ma i susținea.

Înțeleseră după felul cum erau așezate acum urmele că animalul nu mai galopa, mergea desigur la pas.

Și cum călărețul nu era de cât cu cel mult o oră înaintea lor, cercetașii cari mergeau cu iuteală încă de dimineață, se gândeau cu drept cuvânt că-l vor ajunge în curând, chiar dacă nu s'ar opri de cât tocmai noaptea.

Dar această speranță fu, în parte, distrusă.

Soarele se scoborî la orizont, dispărând îndărătul imensității pustii, stelele străluciră pe cer, luna își arăta discul argintat, se făcu noapte însfârșit și ei nu ajunseseră încă pe călăreț. In momentul în care soarele dispărea la orizont, cei trei tineri erau istoviți.

Picioarele ar fi rezistat încă mult, dar arsura provocata de sete, după acel mers de douăsprezece ore sub un soare tropical le da ameţeli, vecine cu nebunia.

Cu glas răguşit, Marius zise :

— Mai merg un sfert de oră şi pe urmă mă culc ! nu mai pot !

Cu voce şi mai răguşită şi mai slabă, Raimond se sili să rostească :

— Zomba va veni după noi, mâine dimineaţă, dacă nu ne întoarcem până atunci.

— In cel mai rău caz, adăogă Jan Bart, mai avem încă douăzeci şi patru de ore de suferinţe.

— Da, zise Raimond.

— Fie, reluă Marius. Vom suferi, dar vom rezista.

— Dar, am rezista şi mai bine dac'am putea ajunge pe acel individ, chiar dacă am găsi gol burdufui în care locuitoriitorii deşertului obişnuesc să-şi păstreze apa de băut.

— Să mergem dar, mormăi Marius.

— Să mergem, pe S-ta Anna ! zise Jan Bart cu exaltare.

Şi strângând în mână ţeava carabinelor care le serveau de baston, tinerii continuară să se ţie după urmele misteriosului cal ce se vedeau încă destul de bine la lumina lunii.

Dar, se opriră deodată, înfiorati şi ridicară capul.

In puterea nopţii răsunase, îndărătul lor, un strigăt strident, lugubru, sinistru, care se încheia cu o modulaţie ascuţită ce n'avea nimic omenesc.

Şi strigătul acela îi făcu să se înfioare până'n măduva oaselor.

Aproape imediat şi de data asta drept în faţa lor, oribilul strigăt se repetă.

Apoi tot din direcţia aceea răsună alt strigăt, dar diferit, scos de o fiinţă tânără, care chema, înspăimântată.

— Ajutor ! Ajutor !

— Edith ! ziseră într'un glas cei trei tineri.

Şi fără să se mai gândească la strigătul din spatele lor, simţind noui forţe, produse de exaltare, tinerii se repeziră înainte cu browningul în mână.

După câteva minute, din înălţimea unei dune, văzură la picioarele lor un cal alb şi alături de el două alte forme albe.

La apariţia tinerilor, una din cele două forme albe, se repezi spre dânşii. Dar, imediat se întoarse înapoi, apucă pe cealaltă formă albă, care era desigur tânăra fată şi voi s'o urce iar în şea.

Fata se zbătea şi urla.

— Ajutor ! ajutor !

Cei trei cercetași scoborîră duna cu o agilitate îndoită de bucuria de a-și vedea scopul ajuns.

Raimond era cel mai puțin obosit și porni înaintea camarazilor săi.

Ajunse lângă cal chiar în clipa în care arabul, după ce izbutise să învingă rezistența fetei se urca și el în șea.

— Imi scapă ! răcni Raimond.

Dar ceeace nu poate face cineva când e calm reușește în mod inconscient când e sub stăpânirea furiei sau a mâniei.

Și, astfel, istovit cum era, găsi puterea de a se repezi și de a se asvârli pe crupa calului mai înainte ca acesta să-și ia vânt.

In ciuda întreitei poveri calul se opinti și porni în galop în dărătul celorlalți doi cercetași.

Și atunci răsună iarăși în noapte, din aceeași parte de unde venise și prima oară, strigătul lugubru, care era desigur un semn de recunoaștere între briganzii deșertului, de oarece și omul care se zbătea pe cal alături de Raimond scoase și el acel urlet înspăimântător.

Ca speriat de strigătul acela, sau de loviturile de pinteni pe care i le da arabul, calul își schimbă galopul greoi într'o cursă vertiginoasă în care-și istovi ultimele forțe.

Și strângând în brațe corpul arabului, care la rândul său strângea pe acela al fetei, Raimond se simți purtat ca pe aripile unui uragan.

Pe când strângea între genuchi ca într'un clește, coapsele calului, își zicea în gând cu acea precisă viziune a lucrurilor pe care o are spiritul în momentele de surexcitație violentă.

— Când calul va cădea, voi putea, dacă nu sunt rănit, să mă scol și să-i sfărâm craniul cu un glonte.

Bine înțeles, Raimond nu se referea la cal ci la arab pe care-l strângea în brațe.

CAPITOLUL V

Browning-ul lui Raimond

Cursa aceea vertiginoasă nu putea dura mult timp.

Ținu poate un sfert de oră, sau poate numai cinci minute ; iată o problemă pe care Raimond nu se gândi s'o rezolve.

Dar, însfârșit, calul se poticni și se prăbuși cu violență.

Raimond fu asvârlit înainte, dar fără să dea drumul arabului pe care-l strângea cu brațele sale nervoase. Se rostogoliră împreună pe nisip. Se simți înfășurat în faldurile burnuzului. Dar, nu-și pierdu prezența de spirit și nesimțind

în nici o parte a corpului vreo durere care să-l facă să presupuie că avea vreun membru rupt, se desfăcu, se ridică cu iuțeală, ridică browning-ul pe care-l ținuse tot timpul în mâna dreaptă și căută din ochi pe arab.

In acelaș moment acesta se ridica în spatele lui cu un pumnal în mână.

Și Raimond ar fi fost pierdut, dacă un țipăt de spaimă nu l-ar fi făcut să se întoarcă. Era Edith, care strigase. In clipa aceea, arabul aplecă cu violență mâna înarmată. Mișcarea lui Raimond avu de rezultat că pumnul beduinului nu izbi de cât în gol și sub impulsia violentă, banditul fu târît de propriul lui avânt și nu-și recăpătă echilibrul de cât arcuindu-și brusc șalele.

Dar Raimond nu-și pierdu cumpătul. N'avu de făcut de cât un pas și plantându-se în fața arabului pe care-l amenință cu revolverul, îi strigă singurele cuvinte arabe, pe care le învățase de la Zomba.

— *Zagi aracknah !*

Ceeace însemna aproximativ :

— Nu te mișca sau ești mort !

Și gestul era și mai clar de cât cuvintele.

Dar, desigur că arabul se temea de moarte mai presus de orice și poate spera chiar că lucrurile se vor schimba în favoarea sa și va reuși să iasă cu bine din aventură : fapt e că ridică brațele, deschise mâinile și lăsă să-i cadă pumnalul.

In viața sa deja bogată în peripeții primejdioase, tânărul se obișnuise cu acele împrejurări în care gesturile trebuie să fie imediate ca și privirile.

Fără a-și lăsa arma, scoase din buzunar cu mâna liberă, un mosor de sfoară subțire dar solidă.

Intr'o clipă legă strâns mâinile prizonierului. Apoi cu un brânci îl făcu să se rostogolească la pământ și îi legă și glesnele.

Astfel beduinul, nu putea nici să fugă, nici s'amenințe.

Atunci cercetașul putu să se gândească la aceea, care fusese cauza întregei aventuri : la tânăra fată !

Palidă sub lumina strălucitoare a lunei, cu părul în dezordine, cu rochia sfâșiată și cu puțin sânge ce-i cursese de pe gât pe umărul drept pe jumătate gol, Edith sta în picioare privind pe tânăr cu admirație și stupoare.

Timp de câteva secunde cei doi tineri se priviră în tăcere, apoi Raimond, scoțându-și pălăria zise cu glasul lui dulce :

— Domnișoară, sunteți miss Edith Whise logodnica locotenentului Cecil Glay ?

La aceste cuvinte neașteptate, copila avu o exclamație de adâncă uimire.

— Dar de unde știți dv.? Cunoașteți pe locotenentul Cecil Glay?

Și accentul său englez avea un farmec cu totul special.

— Da, domnișoară; viu de la Fascioda, unde locotenentul Glay ne-a primit pe camarazii mei și pe mine cu o desăvârșită cordialitate și ne-a făcut cinstea de a ne vorbi de dv. care împreună cu părinții săi erați pe drum venind spre dânsul.

— Aoh yes! Dar fără dv. n'așî fi ajuns nici o dată!

Ochii ei exprimau încă nespusă uimire.

— Dar, în ce mod mi-ați dat de urmă?

Unde sunt camarazii dv.? N'aveți nici o escortă? Nu sunteți de cât dv. trei? Căci mi s'a părut că am văzut trei umbre mai adineaori, când dervișul, care voise să poposească m'a urcat iarăși pe șea.... Știți deci cele ce s'au întâmplat?

— Nu știm prea mult domnișoară. Dar ceeace a găsit Marius....

— E unul din camarazii dv., Marius?

— Da, domnișoară.

— Și dv. cum vă numiți?

— Raimond Balsan.

— O! zise miss Edith, ridicând brațele, dar atunci sunteți cei trei cercetași italieni, cari au trecut Atlanticul cu aeroplanul!

— Da, domnișoară! și Raimond zâmbi.

— Aoh! Am citit în ziare extraordinara dv. întreprindere. Dar cum?.... Nu! îmi veți povesti mai târziu... Vorbiți-mi despre ceeace a găsit Marius. Ce-a găsit?

In câteva cuvinte Raimond povesti cum Marius găsise medalionul și cele ce urmară.

— Oh! scumpul meu Cecil! exclamă tânăra fată, împreunând mâinile. Ce face? Cum îi mai e?

Dar Raimond răspunse:

— D-ră cred că vom avea timpul mai târziu să vorbim despre locotenentul Glay. E puțin cam slăbit, dar n'a fost niciodată bolnav de boala somnului. Medicul se înșelase. A avut friguri puternice și un fel de desinterie. Acum se însănătoșește pe zi ce trece... Dar, vă rog, d-ră...

— Cecil! Cecil! zicea tânăra fată.

Dar de odată, ca și când alte gânduri ar fi gonit pe acelea, ochii săi exprimară o nespusă oroare și exclamă, împreunând mâinile.

— Dar mătușa și unchiul meu ce au devenit? Doamne, au fost masacrați de acei banditi, de acei derviși!

Sub puterea emoției, a oboselii și a spaimei se clătină...

Raimond se precipită și o prin în brațe. Leșinase.

O așează binișor pe nisip, deschise sticluța cu coniac și îi turnă câteva picături între buze.

Curând tânăra fată își veni în fire și apucând mâna lui Raimond se aplecă asupra ei, murmurând :

— Mulțumesc ! mulțumesc !

Apoi, cu o sforțare se sculă. Atunci schimbară explicațiile necesare. Edith povesti cum fuseseră atacați de derviși iar Raimond povesti pe scurt drumul dela Fascioda, vorbindu-i despre cei doi camarazi ai săi.

Pe când terminau convorbirea și tânăra engleză, cu lacrimi în ochi, îi mulțumea că-i salvase viața, tăcură brusc și, ținându-se de mână, se întoarseră amândoi spre același punct.

In mijlocul deșertului se auzeau răsunând niște detunături.

Raimond ghici imedit despre ce era vorba. Strigă :

— Marius și Jan Bart sunt atacați de derviși.

— Oh ! dar e adevărat ! camarazii dv. au rămas în urmă și toată banda dervișilor urma de la mică distanță pe răpitorul meu !

Și neascultând de cât propria-i recunoștință care-i dicta să împartă nouile pericole care-l așteptau poate pe salvatorul ei reluă :

— Plecați în ajutorul lor ! Luați calul acela.

Și cu o mână arătă calul, care sta nemișcat lângă dervișul legat și întins pe pământ.

Raimond nu se gândi mai mult de un minut. Pe când îngrijise de tânăra fată își pusese browning-ul la brâu. Îl scoase iarăși, se propiă de cal, sări pe șea și spuse Edithei :

— Domnișoară, luați armele acestui brigand și rămâneți aci.

Mă duc să văd ce se petrece ; și în orice caz, nici eu, nici prietenii mei nu vă vom părăsi.

Apucă frâul calului și plescăi din limbă ca să-l facă să pornească ; dar acesta nu se mișcă. Ba chiar înțepenind picioarele, păru că vrea să rămâie vecinic acolo.

Raimond îi bătu coapsele cu călcâiele, trase de hățuri, dar fără nici un rezultat.

Edith care observa scena cu curiozitate, zise :

— Nu se va mișca atât timp cât stăpânul lui va fi aci.

— Așa e. Dar, e un alt mijloc.

Sări jos.

Se aplecă asupra beduinului, îl privi cu atenție, apoi ridicându-l :

— Trebue să fi călătorit prin Egipt și desigur că înțelege limba dv. Fiți bună și spuneți-i acestea :

Îi voi deslega picioarele și el se va urca pe cal ; eu mă

voi urca la spatele lui și el își va conduce animalul în direcția detunăturilor, care se aud încă și se va opri când voi striga eu : „Stop !" Dar, precizați că la cea mai mică ezitare sau nesupunere îi zbor creerii.

Edith, care-și recăpătase tot sângele rece în fața acelui tânăr care-i da un atât de minunat exemplu de curaj și de energie, se aplecă asupra prizonierului și îi repetă în englezește, foarte rar și cu preciziune acele cuvinte.

Dervișul păru că ezită, apoi răspunse :

— Yes !

Luându-i pumnalul Raimond tăie frânghia de la picioarele beduinului.

Rezimându-se pe palmele mâinilor legate, acesta sări pe șea. Raimond sări și el în același timp. Apăsă țeava revolverului pe ceafa banditului și strigă lui Edith :

— Luați seama, domnișoară !

— Oh ! fiți liniștit ! răspunse tânăra fată cu multă energie.

Dervișul scoase o exclamație guturală și calul porni la galop.

În deșert, detunăturile nu se mai auzeau.

O tăcere lugubră, ne întreruptă nici de tropotul calului înăbușit de nisip, domnea peste vasta întindere.

Totuși, condus de propriul său instinct care-l împingea în direcția cailor de aceeași rassă cu el, armăsarul galopa fără cea mai mică ezitare.

Dar, după ce făcu înconjurul dunei încetini pasul și apoi, brusc, se opri.

Luna lumina atât de puternic în cât totul în jur se vedea cu preciziune. Raimond se convinse îndată, după fășiile de burnuz și rămășițele de arme risipite ici și colo, că se găsea chiar pe câmpul unde se dase lupta ale cărei detunături le auzise cu puțin mai înainte.

Și, văzu în depărtare o cavalcadă care dispărea.

Examină terenul cu mai multă atenție, fără a se coborî însă de pe cal și se convinse înc'odată că în locul acela Marius și Jan Bart, cari rămăseseră în urmă fuseseră atacați de o bandă foarte numeroasă.

Dar, nici un cadavru, nici un rănit.

Începu să strige, îngrijat, intrigat.

— Marius, Jan Bart !

Vocea sa răsună în tăcerea deșertului ; nici un zgomot nu-i răspunse.

Ce să facă ?

Să se ia după acea cavalcadă confuză care dispăruse în depărtare ar fi fost o adevărată nebunie.

— Marius și Jan Bart n'au fost uciși căci le-ar fi lăsat

cadavrele aci : sunt poate răniți sau prizonieri ; dervișii i-or fi luat cu dânșii.

Edith mi-a spus că trebuie să fie vreosută. Ce să fac, singur în contra o sută ? M-ar lua și pe mine și acesta pe care-l am în mână ar arăta celorlalți locul unde a rămas copila singură și s'ar întoarce s'o ia.

Pe de altă parte, dacă pentru un moment nu pot fi de nici un folos lui Marius și lui Jan Bart, pot să rog pe Edith să mă conducă la locul, unde s'a dat lupta între englezi și dervișii; poate că mai găsesc în viață vre-un englez, sau vreunul din soldații egipteni.

Am putea forma o mică trupă care, împreună cu purtătorii, — trei zeci și unu de oameni împreună cu Zomba, voinici și bine înarmați, — m'ar ajuta să eliberez pe Marius și pe Jan Bart.

Luând această hotărîre, Raimond se simți mai calm, deși simțea strângându-i-se inima ; soarta tovarășilor săi îl îngrijea îngrozitor.

Cunoștea din auzite cruzimea dervișilor cari nu numai că omoară pe prizonierii lor, dar uneori îi torturează zile întregi.

Și imediat fu năpădit de altă grijă.

— Numai să nu fi trecut dervișii pe lângă Zomba ! Să nu le fi descoperit refugiul ! Sunt numeroși și călări pe când negrii mei sunt numai treizeci și pe jos.

Și îngrijorarea îi sporea.

Dar, știa că atunci când inima și spiritul suferă cel mai bun remediu e acțiunea. Nu mai stete la gânduri.

Prin gesturi făcu pe derviș să înțeleagă că trebuia să se întoarcă la fata pe care o lăsase singură în mijlocul pustiului.

Încruntând sprâncenele, arabul avu la început aerul că nu vrea să se supuie ba chiar că vrea să îndrepte calul spre misterioasa cavalcadă.

Dar Raimond, cu aerul amenințător îi apăsă browningul pe tâmplă și ridicând palma stângă în aer cu degetele deschise începu să le aplece încet unul după altul.

Această mimică era destul de semnificativă și arabul înțelese că atunci când cele cinci degete vor fi toate aplecate un glonț va trece din browning în creerul lui.

Fără îndoială mai trăgea nădejde să scape, căci se supuse imediat și cu o ușoară presiune a genuchilor făcu pe cal să se întoarcă pe drumul pe care venise.

După câteva minute, împingând pe prizonier care se rostogoli la pământ, Raimond sări de pe sea și continuând să amenințe pe beduin cu arma zise lui Edith :

— Domnișoară, camarazii mei au fost probabil făcuți prizonieri de derviși.

Tânăra fată scoase o exclamație de dureroasă surprindere.

Dar, Raimond, care se gândea la pierderea de timp îi comunică numai de cât intenția sa la care ea aderă cu o nouă expresie de recunoștință.

— Urcați-vă pe cal, îi zise el ; dervișul îl va lua de frâu și-l va conduce spre Nil.

Eu voi urma pe jos pe arab cu revolverul în mână și va merge așa cum trebuie.

Planul era foarte cuminte și Edith nu făcu nici o obiecțiune.

Sprintenă, dovedind că era familiarizată cu sportul ecvestru sări pe șea.

— Dați ordinele necesare acestui bandit zise Raimond.

Ea repetă arabului în englezește instrucțiunile cerceașului.

— Yes ! răspunse arabul.

Dar arătă mâinile legate.

— E drept zise Raimond.

Cu o lovitură de pumnal liberă mâinile omului, dar în celaș timp ținea arma îndreptată asupra sa.

Dervișul n'avea încotro, trebuia să se supuie.

Și porniră la drum.

Lucru curios, abia atunci Raimond începu să simtă lăsându-și chinurile foamei, setei și oboselei, care erau să-l doboare mainte de a întâlni pe Edith.

— Stop ! strigă el.

Ediht miratâ se întoarse, pe când arabul oprea calul.

Raimond îi spuse atunci cu glasul slăbit :

— Domnișoară, de la răsăritul soarelui n'am băut și 'am mâncat nimic : văd atârnat de șeaua calului un burduf care trebuie să fie plin cu apă și în partea dinapoi e o raistă în care trebuie să aibă proviziile, care formează de obicei hrana dervișilor : făină, banane și curmale.

Permiteți să ne oprim cinci minute ca să-mi repar forțele.

— Oh ! exclamă Edith cu voce compătimitoare, și eu ca nu mă gândisem.

— Dar dv. ați mâncat de azi dimineață ?

— Da, da ! Brigandul ăsta mi-a dat banane și curmale.

— Foarte bine.

Și cu mâna tremurând acum din cauza foamei a setei și oboselii deslegă burduful și traista așezându-se pe pământ ; începu să mănânce și să bea, fără să slăbească însă din

ochi pe derviș, asupra căruia îndrepta mereu revolverul, p
care-l ținea în mâna dreaptă.

Oricât de frugal fu prânzul, Raimond avu senzația că n
mâncase în viață altul mai bun.

Apa i se păru o licoare divină, se simțea renăscând p
măsură ce apa, răcită de răcoarea nopții, îi curgea pe gâ
stingând flacăra care-i ardea în tot corpul.

Oferi de băut și lui Edith, care acceptă și, cu acea gen
rozitate care îi era firească întinse burduful și dervișului.

Acesta avu o privire de uimire și bău cu lungi sorbitur
apoi el însuși ca și când ar fi fost sensibil la generozitate
tânărului, legă burduful și proviziile de șea, apucă iar frâ
și porni.

Cu browning-ul în mână, neîncrezându-se în gentilețe
neașteptată a inamicului, Raimond rămase în urma lui
nându-se cu mâna stângă de scara în care se rezema picior
lui Edith.

Și timp de mai multe ore câteși trei înaintară sub lun
na strălucitoare a lunei, îndreptându-se mereu spre Nil.

Dar, pe când mergeau, Raimond se întreba cu teamă d
roasă :

— Marius și Raimond sunt oare încă vii ?

Și tânăra fată care-l privea adesea vedea acea îngri
rare pe chipul bărbătesc al salvatorului și se gândea atât
eroicii cercetași dispăruți cât și la unchiul și mătușa sa.

CAPITOLUL VI

Prizonieri

Presupunerile pesimiste ale lui Raimond asupra lui M
rius și Jan Bart și asupra lui Zomba și a oamenilor săi er
cu mult mai prejos de cât realitatea.

Iată ce se întâmplase :

Toată banda dervișilor, sau mai bine zis acei, cari supr
viețuiseră după lupta din dimineața aceea și cari erau exa
în număr de nouăzeci și șapte urma de la o mare distan
pe dervișul care răpise pe miss Edith.

Acesta era șeful lor.

Și primii pe care-i întâlni în cale banda fură Zomba
oamenii lui, cari se instalaseră într'o tabără provizorie
conjurată de un dig de nisip construit în mare grabă.

O ceată de negri era o întâlnire foarte prețioasă pent
derviși, de oarece sclavia există la ei ca și în timpurile anti
și nu puteau pierde ocazia ce li se prezenta de a captura că
va prizonieri, lucru ce li se întâmpla foarte rar acum de că

u lupta pe care o duceau toate națiunile europene în Africa
npotriva comerțului cu sclavi.

Într'o clipă banda dervișilor înconjură tabăra lui Zomba
o ataca cu acea furie pe care acei arabi fanatici o pun în
bate acțiunile lor războinice.

Zomba și oamenii săi rezistară cât putură mai mult, do-
brîră vreo cincisprezece dintre asediatori, dar caii năpustin-
u-se asupra fragilelor întăriturî de nisip, pătrunseră în ta-
ără de toate părțile.

Dervișii se scoborîră de pe cai și în mijlocul dezordinei
a zăpăcelii generale Zomba și cincisprezece negri fură cap-
urați vii și sănătoși, pe când ceilalți fură uciși în luptă.

Apoi o scurtă deliberare avu loc între dervișî pe care a-
astă ultimă luptă îi redusese la șaptezeci și opt.

Se împărțiră în două companii. Una de zece oameni, cari
mase ca să păzească pe prizonieri și bagajele, — ce cons-
tuiau o pradă importantă și prețioasă, — și ca să îngroape
orții, spre a porni apoi spre sud-est.

Cealaltă de șaizeci de membri porni în galopul cailor pe
mele șefului care răpise pe Edith, adică în direcția orașului
usulman Beni-Congul, care era unul din principalele refu-
i ale acestor fanatici.

Și această a doua companie căzu, puțin după apusul
arelui în spatele lui Marius și al lui Jan Bart, cari, istoviți
târau cu greutate în urma lui Raimond, care, mai energic,
o luase înainte.

Distanța care-i despărțea fusese mărită și de faptul că
np de câteva minute Raimond fusese dus departe de calul
duinului.

Văzând apărând în bătaia lunii acea cavalcadă de bur-
uzuri albe care-i înconjură într'o clipă, cei doi tineri pre-
nțiră că aveau de a face cu banditii deșertului, sciluckii sau
rvișii despre cari vorbiseră.

Nici nu se puteau gândi să fugă ; singura resursă era de
e lupta și, — inamicii fiind de treizeci de ori mai numeroși
ei, — de a se lăsa să fie uciși ca să nu cadă prizonieri și să
torturați.

— De data asta, zise Marius cu glas slab, nu mai scăpăm.

— Pe Sfânta Fecioară ! e ultima noastră oră, Marius !

— Poți spune ultimele noastre minute, dragul meu ! căci
-ți închipui ca indivizii ăștia ne-ar lăsa să tragem încă
ap de o oră.... căci în cazul ăsta n'ar mai rămâne niciunul.

Cei doi tineri se priviră ; o licărire de duioșie luci în pri-
ile lor, care exprimau o imensă tristețe, gândindu-se la
rinți, la Raimond, care fără îndoială avea să fie ucis ca și
.. Și, pe când dervișii, galopând, strângeau în jurul lor un

rere de nepătruns, se aruncară unul în brațele celuilalt, îm brățișându-se cu ardoare.

— Adio, Jan Bart ! zise Marius.

— Adio, Marius.

Apoi, având același gând își întoarseră spatele ; după c îngenuchiară stând lipiți spate'n spate, apucară carabinele ochiră și începură să tragă.

Dac'ar fi fost de trei sau patru ori mai numeroși desi gur că dervișii i-ar fi masacrat, dar ne fiind de cât doi împo triva a șaptezeci și opt nu puteau face să dureze apărare atât de mult încât să decidă pe asediatori la un atac armat

Dervișii se repeziră toți deodată și vreo treizeci dintre c sărind de pe cai înaintară spre cei doi cercetași.

Abia trăseseră de patru sau cinci ori și fură înhățați legați și aruncați în crupa câteunui cal.

Și, vii și sănătoși, fără cea mai mică rană, dar istoviț de oboseală, de foame, de sete și de disperare avură doar im presia că erau luați de un uragan.

Totuși, banditii nu deteră de al treilea cercetaș.

Ceea ce salvă pe Raimond în acel moment fu mersul ca lului condus de dervișul prizonier.

Într'adevăr, în loc de a se întoarce pe drumul pe car venise, ceeace l-ar fi adus în mod fatal în mijlocul cetei a lo săi, șeful, — poate fără intenție, sau printr'o ciudată vicl nie, — ocoli cu calul o dună pe care înainte o trecuse. Și to mai în timpul acelui ocol, pe când ei treceau pe o parte, gr sul companiei trecea de cealaltă îndreptându-se spre Ben Congul unde presupuneau că se dusese șeful lor.

Și astfel se făcu că Raimond, sosind la locul unde cu pu țin mai înainte se apăraseră cu bravură camarazii săi, văz acea cavalcadă dispărând spre sud-vest.

Dervișii din pricina unei diferențe de unul sau două m nute nu se întâlniseră cu șeful lor și aceasta salvă pe Ra mond.

În timpul acesta Marius și Jan Bart erau târîți din în ce mai departe.

Abia a doua zi, la opt seara, adică după douăzeci și p tru de ore de galop, întrerupt din trei în trei ore de scur popasuri, banda dervișilor cu prizonierii albi sosi la Ber Congul.

Aceștia doi se simțeau fizicește mult mai bine deși e trem de obosiți. În timpul popasurilor arabii le dăseră mâncânce în abundență.

Dar, nu văzură nimic din orașul arab în care intrar căci fură închiși într'una din primele case ce se găseau drumul bandei.

Era o încăpere mare, goală, cu pereții văruiți, în care l

mina intra prin niște ferestre înalte și înguste prevazute cu enorme bare de fier.

Și dincolo de ele nu văzură de cât stelele cerului.

Reflexiile pe care le făcură atunci erau foarte triste, dar, din fericire, nu dormiseră de douăzeci și patru de ore și oboseala îi făcu să nu poată examina cu claritate dezastruoasa lor situație.

In mod confuz cu o durere, care le storcea lacrămi, se gândeau la Raimond când somnul îi cuprinse pe patul de scânduri, rece și tare pe care îi asvârliseră cu mâinile și picioarele legate.

Dormiră un somn greu și fără vise, asemenea morții.

Și a doua zi, deșteptați de mai multe bătăi pe umeri, avură impresia că nu dormiseră de cât câteva minute.

O voce guturală vorbi într'o limbă pe care n'o pricepură. Deschizând ochii văzură în fața lor un arab cu burnuz alb și turban roșu.

Nu înțeleseră cuvintele, dar ghiciră sensul gesturilor furioase.

Hotărîți să se supuie, căci orice împotrivire, în cazul lor, n'ar fi făcut de cât să-l agraveze, se ridicară și eșiră urmând degetul întins al paznicului.

Dar, când trecură pragul ușii, fură orbiți de lumina puternică.

Erau în marginea unei piețe mari, în fundul căreia se înalța o moschee de majolică verde, ce strălucea la soare.

Și piața avea o strălucire veselă și orbitoare.

Două culori numai : alb și roșu ; albul terenului și al îmbrăcămintii multor oameni cari se înșirau în jurul pieței și roșul turbanelor lor.

Avură doar o viziune rapidă, ca o străfulgerare. Fură nevoiți să închidă ochii și să-i deschidă încetul cu încetul ca să se învețe cu excesiva strălucire a soarelui, care era deja sus pe cer.

Și Jan Bart fu primul care vorbi :

— Ei bine, Marius ; e cel puțin ora unsprezece de dimineață. Erau orele opt ieri seară când ne-au închis ; am dormit mult !

— Ce spui ! Știi, că mă simt însă, mult mai bine ! Dar pe Raimond nu-l vezi ?

— Și eu am avut acelaș gând ; îl caut dar nu-l văd. Dar, ia uită-te colo, la stânga !

Marius întoarse capul în direcția indicată și văzu ca și Jan Bart pe Zomba și cincisprezece negri goi, îngenuchiați la câțiva pași de un grup de derviși înarmați cu săbii lungi și curbate ale căror lame luceau la soare.

Dar, cei doi cercetași n'avură timpul să schimbe între ei reflexiile sugerate de neașteptatul spectacol.

Un arab îi apucă de umeri împingându-i spre Zomba și negri. Străbătură astfel toată piața, pe când se înălța un concert sălbatic de instrumente invizibile, acoperit uneori de vociferările furioase ale dervișilor aliniați, în picioare sau șezând, în jurul imensei piețe.

Marius și Jan Bart ajunseră la doi pași de oamenii lor.

— Zomba, strigă Marius, știi ce s'a făcut Raimond ?

— Nu stăpâne.

— Ce vor face cu noi ? murmură Jan Bart.

Această întrebare primi aproape în aceeași clipă un răspuns înspăimântător.

Impinși cu brutalitate de dervișii cari îi conduceau, Marius și Jan Bart fură așezați puțin mai înapoia negrilor îngenuchiați și văzură, — fără să înțeleagă tocmai bine cele ce se petreceau, simțind senzația unei negrăite orori. — văzură acest spectacol înspăimântător ;

Unul dintre dervișii înarmați cu iatagane, înaintă cu pas cadențat și se postă în dreapta primului negru, îngenuchiat în stânga șirului.

Și deodată, fără vreun semnal. fără un gest, fără un cuvânt, ridică cu amândouă mâinile iataganul și-l lăsă să cadă cu un „han" produs de sforțare.

Și capul nenorocitului se rostogoli pe pământ, pe când corpul se prăbușea și două șiroaie de sânge începură să curgă răspândindu-se.

Un strigăt de oroare eși de pe buzele lui Marius și ale lui Jan Bart.

Un al doilea derviș eși din rânduri și se postă lângă al doilea negru îngenuchiat și ridică iataganul, dar rămase cu el în aer...

O clamoare imensă se înălță spre cer și se văzu trecând cu un salt peste dervișii cari ședeau la pământ, un cal și o cămilă, străbătând piața în fugă.

Pe cal era cercetașul Raimond Balsan. Pe cămila se ridica aproape în picioare un derviș cu burnuz alb și turbanul roșu !

CAPITOLUL VII

Cuvântul unui șef

Exact trei zile și trei nopți înaintea acestei scene tragice și misterioase, un cal pe care călărea o tânără fată, condus de un arab și urmat de un tânăr înarmat cu un browning, sosea la trei sute kilometri de Beni-Congul pe malul Nilului alb.

Calul și conducătorii lui se opriră și tânăra fată, după ce observă împrejurimile în dreapta și'n stânga, zise cu voce tremurătoare :

— Recunosc locul. Lupta s'a dat ceva mai la sud...

Și, gemând :

— Sărmanul meu unchi, biata mea mătușă, în ce stare voi găsi ?

Porniră în susul Nilului și abia după o oră ajunseră în locul căutat.

Ce spectacol lamentabil !

Raimond spre a împiedica pe prizonier de a fugi, îi legă picioarele și mâinile, culcându-l la pământ, iar miss Edith, cu ochii plini de lacrimi și mâinile tremurătoare mergea printre cadavrele mutilate, care zăceau în jur, căutând cu disperare.

Ici și colo zăceau cămile spintecate și cu gâtul tăiat de iataganul.

Și, printr'un ciudat contrast, alte cămile, în picioare, sau îngenuchiate, încercau să pască iarba rară.

Raimond ajunse pe tânăra fată.

— Domnișoară, întrebă el, unde sunt ?

Dar se întrerupse.

Tânăra fată, căzută în genuchi plângea cu suspine și acând cu amândouă mâinile un cap palid cu părul alb, îl rută cu pietate pe frunte zicând :

— Unchiule ! scumpul meu unchi !

Lăsă să cadă capul lordului Glay și se aplecă asupra corului unei femei, întinse alături.

Era lady Glay.

Lăsând pe sărmana copilă în voia unei dureri atât de fști, Raimond parcurse repede câmpul de luptă spre a vea dacă nu mai erau răniți cărora să le dea ajutor.

Edith îi enumerase pe diferiții membrii ai caravanei.

După o scurtă investigație, cercetașul putu întocmi lista orților.

Erau : locotenentul Felton, întregul echipaj al vaporuși, patru trăgători egipteni în afară de lordul Glay și soția estuia.

— Deci, conchise Raimond, doctorul, sergentul și șase igători sunt vii, afară numai dacă, fiind răniți nu s'or fi rât afară de aci și or fi murit ceva mai departe. Sau poate au fost luați prizonieri.

Privi pe miss Edith, o văzu cufundată în rugăciune și se tărî să caute singur pe supraviețuitori, sau cel puțin indidespre ceea ce li se întâmplase.

Nu-l trebui mult ca să descopere urme de pași și de sân-

ge. Acestea se depărtau în linie dreaptă de câmpul de bătaie mergând spre malul fluviului.

Urmând dealungul malului, ocoli o mică plajă de nisip lungă și îngustă, un fel de excrescență stâncoasă, care înain ta deasupra apei și, scoțând o exclamație, începu să alerge După câțiva pași îngenuchiă lângă un om, care ședea jos s în care, — după portretul pe care i-l descrisese Edith, — re cunoscu imediat pe doctorul Martin.

— Oh ! un cercetaș italian aci exclamă doctorul. Unu din cei trei eroici băeți !...

Raimond îi explică în câteva cuvinte împrejurările cari aduseseră pe câmpul de luptă.

— Edith salvată ! Nu spun că asta mă consolează d moartea lordului și a soției sale, dar oricum, aceasta 'mi ma mcișorează durerea. Edith în definitiv, merită mai mu decât alții să fie salvată, căci e tânără și logodită. Ajută-m te rog să mă ridic.

— Sunteți rănit ? întrebă Raimond.

— Da, o tăietură la piciorul stâng. M'am legat cum ai putut cu o fâșie din cămașa mea pe care am udat-o în ap Nilului ; căci briganzii aceia, crezându-mă mort, mi-au fu rat caseta cu medicamente. Dar se vede că apa Nilului antiseptică și vindecă ; voi face în privința asta o comunica la Academia de științe, care va face oarecare senzație.

— Dar ceilalți ? sunteți singurul supraviețuitor ? N'a găsit pe câmpul de luptă nici pe sergent nici pe cei șase tr gători cari lipsesc.

— Dragă băiete, vei găsi pe sergent și pei cei șase tr gători, unii sănătoși și alții răniți, prin tufișuril de colo, cealaltă parte a acestei stânci ; veneam și eu dintr'acolo căr m'ai văzut. Crezuți morți de derviși, după dispariția acestor am putut, sprijinindu-ne unii pe alții, să ajungem până malul fluviului și de-atunci ne îngrijim, ne spălăm rănile care soarele le închide încetul cu încetul într'un mod cu ad vărat miraculos... și revenim la viață. Ce e drept, ne lipseș hrana ; briganzii aceia ne-au luat tot și am fost nevoiți ne hrănim cu rădăcini și cu câțiva pești pe cari sergent Adams i-a pescuit din Nil, întrebuințând o undiță, făcu dintr'o sforicică și un ac de siguranță ! Il aveam din întâ plare la reverul hainei.

La zgomotul pașilor cercetașului și ai doctorului care târa destul de ușor rezimându-se de brațul lui Raimor Edith se ridică și cu ochii plini de lacrimi alergă înaint bătrânului prieten.

E ușor de închipuit ce fu întrevederea dintre bătrân tânăra fată; Raimond se duse după trăgători. O oră m târziu mica trupă era formată : opt oameni, mai mult s

nai puțin răniți, dar încă în stare să umble și sa se oată, ercetașul, Edith și dervișul.

Edith, Raimond, Adams și doctorul, după ce ținură un onsiliu, hotărîră să îngroape pe victimele luptei ; dar ca-avrele celor doui nobili soți, înfășurate în pânza corturilor, veau să fie îngropate separat, într'un loc ușor de recunoscut. i peste câteva zile, cu ajutorul locotenentului Cecil Glay or veni să le desgroape, să le puie în cosciuge spre a le ex-edia la Kartum, de unde Edith avea să le transporte în nglia spre a le îngropa în cavoul familiei.

Dar pentru acele pregătiri funebre trebuiau mai multe re ; și Raimond se gândea la Marius și la Jan Bart, destul e îngrijat de soarta lor, când văzu pe sergent convorbind cu adji Mahomed.

Adams văzând pe Raimond că-l privește, îi făcu semn să apropie. Doctorul se apropiă și el și Adams le spuse :

— Scuzați, d-le doctor, dar domnul, — și arătă pe Rai-ond, — e cercetaș italian ?

— Da.

— Și poate, — dacă am înțeles bine unele cuvinte ce ați schimbat împreună, — e unul din faimoșii cercetași ri au străbătut cu aeroplanul Oceanul Atlantic ?

— Tocmai.

Atunci, așteptați.

Și, gesticulând cu însuflețire începu iar să discute în ba arabă cu interlocutorul său. Toți se apropiaseră.

Până și Edith, veni să asculte, sau mai bine zis să pri-ască, nespus de mirată.

Mirarea era provocată de atitudinea celor doi interlo-tori, cari discutau din ce în ce mai aprins neluându-și hii de la Raimond.

Și iată dialogul pe care Adams îl traduse mai târziu :

Hadji Mahomed fusese primul care întrebase :

— Cine e băiatul acela, acel copil, care a putut, singur, mă învingă pe mine, temutul cap al dervișilor de la sud care pare că ordonă tutulor cu atâta siguranță și cu atâta ge rece ?

— Nu știu precis; dar văd că poartă uniforma cercetași-italieni.

— A cercetașilor italieni ?

Știu destul de bine englezește și am auzit pe compa-oții tăi vorbind prin cafenelele din Cairo și din Kartum, există trei băeți, din categoria acelor cercetași despre e vorbești, cari au făcut o ispravă, pe care nu-mi vine cred.

— Care ispravă ?

— Acolo, în Occident, se zice că există o mare imensă,

pe care cele mai mari nâvi întrebuinţează o saptămana ca s'o străbată. Ei bine, am auzit prin acele cafenele, că cei trei tineri au plecat din continentul european şi au ajuns pe continentul american, zburând peste această mare cu una din acele păsări mecanice, inventate de oamenii albi.

— Şi e perfect adevărat.

— Dar, pe Alah! e cu putinţă ca trei băeţi să fi făcut aceea ce n'au putut să facă, înaintea lor, alţi oameni maturi?

— Da, e adevărat.

In acel punct, sergentul întreabă pe doctor cu privire la Raimond şi reluă apoi dialogul cu arabul.

— Da! acest cercetaş e unul din acei trei eroi

— Dar ceilalţi unde sunt?

— Nu ştiu.

— Eu cred că ghicesc

— Cum asta?

— Da. Dervişii mei, urmându-mă în direcţia lui Beni-Congul au întâlnit desigur pe ceilalţi doi tovarăşi pe cari i-am zărit în mijlocul pustiului alături de dânsul.

După acea apariţie acesta avu nemaipomenita îndrăsneală, deşi era istovit de oboseală, de foame şi de sete, să sară în crupa calului meu şi să mă aducă în stare să nu mă mai pot împotrivi ordinelor lui. Apoi cu puşca aceia scurtă mă ţinu în respect, aşa încât fui nevoit, eu, un mare şef, să mă las să fiu legat; şi de-atunci sunt prizonierul lui

Totuşi, a fost generos. Mi-a dat să mănânc, să beau, tratându-mă chiar cu un fel de respect, ceeace m'a uimit cu totul.

Ce fel e oare făcut sufletul acestor europeni, cari într'un război în care au suferit şi au riscat să moară, — ştiind foarte bine că noi nu i-am fi cruţat, — pot fi generoşi cu un prizonier de felul meu?

— Aşa e caracterul lor; cercetaşii mai ales, primesc o educaţie specială, ale cărei principii mai importante sunt onoarea şi generozitatea. Nu trebuie deci să te mire mărinimia acestuia.

Dar, spuneai că presupui că prietenii săi au fost luaţi de dervişii tăi. In cazul acesta au fost ucişi de feroci tăi supuşi?

— Nu, căci le-am fi găsit cadavrele.

— Atunci i-or fi dus la Beni-Congul?

— Desigur.

— Ei bine, dacă admiraţia pe care o exprimai mai adineaori cu privire la acest tânăr nu e o fanfaronadă ipocrită ştii ce ar trebui să faci?

— Ce lucru?

— Să pleci singur cu Raimond, — aşa se numeşte acest

cercetaș, — spre Beni-Congul ; s'ajungi acolo mai înainte ca ai tăi să fi ucis pe camarazii lui și să le redai libertatea, în schimbul libertății tale.

— Și, voi, ce veți face în timpul ăsta ?

— Tovarășii tăi nu ne-au furat toate cămilele care se risipiseră și s'au întors după luptă ; avem deci destule pentru noi și pentru domnișoara. In câteva etape ele ne vor duce până la Fascioda ; și sper că Dumnezeu ne va proteja, ferindu-ne să mai întâlnim în cale semeni de ai tăi.

Hadji Mahomed nu răspunse îndată. Privi îndelung pe Balsan.

Și cu cât se uita mai mult la el, ochii șefului arab luau o expresie de blândețe și de admirație. Uneori încrunta sprâncenele și aspectul turburat al chipului său în acele momente, trăda lupta lăuntrică.

Apoi păru că figura lui se însenînează și întorcându-se spre sergent îi zise :

— Propunerea ta e înțeleptească și o primesc. Dar tânărul războinic va primi schimbul pe care-l propui tu ?

— Cred că da, căci nu dorește altceva de cât să-și regăsească tovarășii sănătoși.

— Întreabă-l.

— Asta și voiam să fac.

Și Adams zise, în englezește, doctorului :

— Domnule doctor, șeful dervișilor, cuprins de admirație pentru acel care l'a învins propune să redea libertatea celor doi camarazi ai domnului Raimond capturați de derviși și duși în orașul Beni-Congul, în schimbul libertății sale.

Doctorul traduse, cu bucurie, aceste cuvinte lui Raimond, care scoase un strigăt :

— Doamne ! Va să zică șeful presupune că Marius și Jan Bart n'au fost uciși de derviși ?

— Pare sigur de asta, zise doctorul.

— Spuneți-i că primesc cu entuziasm. Să plecăm numai decât !

Doctorul transmise răspunsul sergentului, care-l comunică arabului. Acesta, în semn de sinceritate, întinse lui Raimond amândouă mâinile legate, cu un gest nobil, mândru și în acelaș timp binevoitor.

Cercetașul, scoțând pumnalul, tăiă sforile care legaseră mâinile dervișului.

Atunci Hadji Mahomed întinse mâna dreaptă deschisă lui Raimond care puse într'însa pe a sa. Schimbară o viguroasă strângere de mână, care pecetlui pactul lor solemn.

Dar, Raimond, care nu avea nici un pic de egoism în suflet, se gândi imediat la Edith.

— Cum ? zise el doctorului. Nu v'ați gândit decât la

mine și la prietenii mei ? Dar îmi pare că mai e o chestiune tot atât de importantă. Aceea a dv. a lui miss Edith, a sergentului și a acestor sărmani trăgători. Dacă șeful, care pentru un moment servește de garanție, pleacă cu mine spre Beni-Congul, ce vă faceți dv. expuși din nou la primejdiile deșertului ?

Doctorul întrebă pe Adams, care răspunse că vor pleca toți spre Fascioda.

Raimond, auzindu-l exclamă :

— Foarte bine. Mă gândeam și eu la asta. Dar, ne trebuie o garanție.

Deodată se bătu pe frunte și arătă cu degetul un inel de oțel pe care erau săpate litere arabe și pe care șeful derviș îl purta la mâna stângă.

— După câte am citit prin povestirile de călătorii despre derviși, acest inel e semnul suveranității printre arabii deșertului.

Spuneți deci sergentului să-i comunice că pretind, în semn de înțelegere ca Hadjy Mahomed să încredințeze acest inel lui miss Edith și dacă pe drum veți întâlni derviși sau chiar scilluchi nu veți avea decât să arătați inelul spre a fi la adăpost de orice pericol.

Faceți pe arab să creadă că dacă consimte să jure pe Alah, inelul va fi un talisman pentru miss Edith.

După un schimb de cuvinte cu doctorul și sergentul, șeful dervișilor scoase inelul și închinându-se în fața fetei i-l oferi.

Tânăra fată care auzise dialogul lui Raimond cu doctorul, înțelese că șeful primea și, într'un elan de recunoștință apucă mâinile tânărului și i le strânse cu putere, după moda englezească.

Atunci șeful se drapă maiestos în burnuzul său și avu aerul că așteaptă ordinele lui Raimond.

Fanatismul său fusese învins de generozitatea lui Raimond. Surprins că acesta se purtase atât de bine cu dânsul și cuprins de admirație în fața bravurii și a tinereții cercetașului, Hadji Mahomed nu ezită să-și dea cuvântul de șef că dacă sosesc la timp la Beni-Congul toți prizonierii vor fi puși în libertate împreună cu Marius și Jan Bart.

Își dete și cuvântul că Raimond putea să'l întovărășească la Beni-Congul fără să se teamă de ceva.

— Tânărul erou italian, zise el, va fi sub apărarea ospitalității mahomedane. Aceste cuvinte erau cea mai bună garanție.

Hotărîră deci să plece imediat amândoi. Raimond pe calul arab și dervișul pe o cămilă din caravana engleză.

Dar, când totul fu bine stabilit, Edith se întoarse spre Raimond zicându-i :

— Beni-Congul e, mi se pare, în direcția Abisiniei ?

— Da !

— Atunci, ducându-vă acolo vă apropiați de ținta actualei dv. călătorii ?

— Exact.

— Aveți intenția să plecați imediat după ce veți elibera pe camarazi dv., spre Addis-Abeba ?

— Desigur !

— Dar nu e cu putință.

— De ce nu ?

— Fiindcă nu puteți pleca în modul acesta ; și logodnicul meu și cu mine nu vă putem lăsa să plecați astfel, fără să vă dăm o dovadă de recunoștința noastră. Eu vă datorez viața. El vă datorează logodnica și faptul că putem aduce ultimele omagii părinților săi. Credeți că ar fi mulțumit de mine dacă n'aș reuși să obțin de la dv. o promisiune ?

— Care promisiune.

— Aceia de a veni la Fascioda cu prietenii dv. îndată ce veți pleca din Beni-Congul.

Raimond surâse și ezită.

Dar tânăra fată insistă, luându-i mâinile.

— Ba da ! ba da ! promiteți-mi ! Pentru dv. va fi o întârziere de trei patru zile, să zicem chiar o săptămână — ce vă pasă ? Nu sunteți grăbiți. Pentru dv. e indiferent dacă sosiți la Addis-Abeba sau la Gibuti într'o zi s'au alta și ne-ați face atâta plăcere !

Și pentru Cecil în nenorocirea lui, ar fi o mare consolare să vă poată mulțumi în persoană și să poată vorbi cu dv. de groaznica întâmplare.

Propunerea surâdea desigur lui Raimond.

Înțelegea că nu se putea opri la Beni-Congul ca să se odihnească, oricare ar fi fost generozitatea lui Hadji-Mohamed.

Trebuiau apoi să-și refacă escorta și proviziile ceeace era mult mai ușor la Fascioda, așa că și în dorința de a face plăcerea tinerei fete, Raimond răspunse :

— Ei bine, ne-am înțeles, domnișoară, vă promit că de la Beni-Congul vom veni la Fascioda.

Edith îi mulțumi cu efuziune.

Raimond tremura de nerăbdare să plece, dar cum drumul până la Beni-Congul avea să ție cel puțin trei zile, fu nevoie să se pregătească câteva provizii și să umple cu apă burduful. Aceasta dură încă un sfert de oră.

Dar, însfârșit după ce sărută mâna lui Edith, Raimond sări pe calul lui Hadji Mohamed pe când acesta se urca pe

o cămilă și, salutați cu emoție de toți englezii, cercetașul și arabul porniră în galop spre Beni-Congul.

Zi și noapte galopară dealungul deșertului și totuși lui Raimond i se părea că mergeau prea încet.

Deși nu se înțelegea cu tovarășul său, după atitudinea acestuia tot timpul drumului, Raimond înțelese că'și făcuse un prieten.

In zorii celei de a treia zi, după acea cursă vertiginoasă când atât calul cât și cămila nu mai puteau, se poticneau la fiecare pas și erau gata să cadă dintr'o clipă într'alta, cercetașul văzu înălțânduse pe cer turnul unui minaret, înconjurat de acele cuburi de ziduri cari formează casele arabe. Și auzi pe Hadji-Mohamed zicând:

— Beni-Congul!

— Inainte! înainte! strigă Raimond cu o exaltare, care-i răpea orice sânge rece.

Ca și când ar fi împărtășit nerăbdarea și îngrijorarea călăreților lor calul și cămila își adunară ultimele forțe și cu un suprem avânt, năvălind pe strada principală a orașului, printre dervișii cari se dedeau, speriați, la o parte, se prăbușiră, extenuați, în piața tragică inundată de soare și mânjită de sânge.

Raimond zări imediat pe Marius și pe Jan Bart ale căror uniforme verzui se distingeau clar pe fondul alb al dervișilor aliniați în dărâtul lor.

Cu înfățișarea mândă, cu figurile palide și nepăsătoare, cu ochii strălucitori, ei stau drepți cu mâinile legate pe piept și capul sus.

Era un spectacol de o neasămuită frumusețe, căruia capul negrului decapitat, sângele care înroșea solul, chipurile încruntate ale dervișilor, lamele sclipitoare ale iataganelor îi adăogau ceva atât de barbar în cât trezea groaza și admirația în acelaș timp.

Totuși la apariția șefului iubit și temut în acelaș timp, dervișii scoaseră un strigăt de uimire căci și ei îl crezuseră ucis, după cum Marius și Jan Bart îl crezuseră mort pe Raimond.

O bucurie delirantă se răspândi pe toate figurile și atmosfera pieței se schimbă cu totul.

Raimond, sărind de pe cal, alergă la prietenii săi și câte și trei se îmbrățișară cu transport.

Lângă dânșii Zomba ridică la cer mâinile legate și râdea cu un râs sonor pe când bunii lui ochi se umpleau de lacrimi.

In timpul acela, Hadji-Mohamed cu fruntea încruntată, cu gestul și vorba autoritară dădea ordine subalternilor săi. Doi din purtătorii de iatagane se repeziră la cei doi albi și

le tăiară legăturile și toți începură să scoată strigăte formidabile, în mijlocul cărora se distingea invocația sacră :

— Alah ih Alah !

După zece minute, liberi, cei trei cercetași împreună cu Zomba și cei paisprezece negri, erau primiți în două încăperi diferite din locuința șefului.

Pe când Zomba și negrii erau serviți de servitori, cei trei cercetași, șezând jos pe covoare, în fața unui prânz copios, erau serviți de șefii de bandă sub supravegherea directă a lui Hadji-Mohamed.

După ce se ospătară avură onoarea unui spectacol extraordinar, o fantasia ce se desfășura în piața moscheei, de pe care orice urmă de sânge fusese ștearsă.

Și cum sclavi negri erau foarte mulți la Beni-Congul, Hadji Mohamed propuse lui Raimond să-și aleagă zece negri etiopieni în locul acelora din escorta sa, care fuseseră uciși. Raimond acceptă, în primul rând fiindcă avea nevoie de purtători spre a-și continua călătoria până la Addis-Abeba. În al doilea rând fiindcă intenționa să redea acestor oameni libertatea îndată ce ar fi ajuns la Addis-Abeba.

Abia a doua zi după acea zi memorabilă, cei trei cercetași plecară împreună cu escorta lor. Raimond avu și el un inel de oțel asemenea aceluia încredințat de Hadji-Mohamed lui Edith. Și șeful dervișilor, crud și nemilos în alte împrejurări se purtă de data asta destul de generos.

Oferi fiecărui membru al expediției câte un cal a cărui frumusețe era proporționată după situația fiecăruia. Cei trei cercetași primiră trei splendizi armăsari cu coama și coada lungă. Zomba avu și el un cal frumos, iar negri avură parte de câte unul din acei cai, mici de statură dar voinici și iuți ca niște cămile. Fiecare cal avea în crupă un sac cu provizii și un burduf cu apă.

Astfel acea aventură în care cei trei cercetași fuseseră pe punctul de a-și pierde viața se termină pentru ei cu un adevărat triumf.

CAPITOLUL VIII

Trăiască Italia

Distanța de la Beni-Congul la Fascioda era exact de trei sute patruzeci de kilometri, dar caravana de data asta, n'avea nici un motiv să se grăbească prea mult.

Merseră deci în mod normal, poposind noaptea ca de o-

bicei. A treia zi se pomeniră în față cu o bandă de derviși venind dinspre sud. Printre ei erau și câțiva Scilucki gigantici înarmați cu lănci ascuțite. Deși la început se arătară ostili, fu deajuns ca Raimond, care se apropiă de ei cu steagul alb al parlamentarului în vârful carabinei, să le arate inelul lui Hadji Mohamed și atitudinea lor se schimbă deodată. La numele lui Hadji Mohamed rostit de Raimond, toți se închinară ducând mâna la frunte și se depărtară apoi cu burnuzurile fâlfâind în vânt și strigând :

— Inch Alah ! Inch Alah !

Pe la patru după amiazi sosiră la Fascioda. Erau așteptați. O salvă de pușcă trasă de sentinelele din posturile înaintate ale citadelei vesti sosirea lor. Fură primiți de întreaga garnizoană în frunte cu Cecil Glay, care fusese avansat telegrafic la gradul de căpitan.

Primirea aceea avea să rămână veșnic în amintirea celor trei cercetași.

După o noapte de repaos, fură invitați la un dejun militar.

Toți gradații erau la masa de onoare, iar la celelalte aliniate în jurul acesteia ședeau subofițerii și soldații.

Nu fu desigur un banchet prea vesel, căci doliul era încă în inima lui Cecil și a lui Edith cu toată fericirea de a se vedea reuniți. Dar, la desert, căpitanul Glay se sculă și rosti în limba franceză o cuvântare în care vorbi cu însuflețire de bravura celor trei cercetași, de neasemuita lor generozitate, de noblețea lor sufletească și, în sfârșit, de acei exploratori italieni cari împreună cu englezii au lucrat pentru întronarea civilizației în regiunile locuite de populații aproape sălbatice.

El termină, asociând numele celor trei cercetași cu al celor mai ilustri dintre compatrioții lor și invitând pe toți cei prezenți să strige împreună cu dânsul : „Trăiască Italia !“

Acele nobile cuvinte provocară o emoție profundă atât în inimile celor trei tineri cât și în acelea ale tutulor conmesenilor.

* * * * * * * * * * * * * *

După altă zi de repaos, caravana celor trei cercetași porni spre sud-est, urcând cursul Nilului. Cecil Glay le dase ca

interpret pe sergentul Adams, care la Gibuti trebuia să se îmbarce pentru Alexandria, unde avea s'aştepte sosirea lui miss Edith şi a escortei sale împreună cu cosciugele lui lord Glay şi lady Glay.

Mulţumită dispoziţiilor luate, mulţumită inelului lui Hadji-Mohamed, care îi scutea de orice conflict cu dervişii, mulţumită apoi gradului de civilizaţie la care ajunsese Abisinia şi a faptului că de la Addis-Abeba la Gibuti făceau călătoria pe calea ferată, cei trei cercetaşi considerau închis ciclul aventurilor lor în Africa Centrală, de oare ce partea care le mai rămânea până la îmbarcarea pentru Oceanul indian nu mai prezenta nici un pericol.

Şi pentruca noua etapă care începea în călătoria lor în jurul lumii să fie mai originală, ei hotărîră să nu se îmbarce la Gibuti pe un vapor ci, — deoarece erau bogaţi, — să cumpere un vas cu pânze, brick sau goeletă, să angajeze un echipaj şi să pornească în voia vânturilor şi a tempestelor, decişi să guste sub toate formele senzaţiile pitoreşti ale navigaţiei cu pânze pe întinsul Oceanelor.

Pericolul produce un fel de beţie. Şi când l-ai învins de mai multe ori îţi pare că tot nu te-ai săturat şi că vei triumfa în totdeauna. Această convingere era caracteristica principală a mentalităţii actuale a celor trei cercetaşi.

Mulţumită acestei mentalităţi aveau să vadă lucruri şi să înfrunte unele peripeţii pe care nu le puteau oferi o călătorie pe un transatlantic şi un înconiur al lumii pe căi obisnuite.

Citiţi urmarea în fascicola No. 13

GOELETA FATALĂ